Súd:	Okresný súd Žilina
Spisová značka:	14C/77/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu:	5111214839
Dátum vydania rozhodnutia:	31. 01. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Vladimír Kozáčik
ECLI:	ECLI:SK:OSZA:2013:5111214839.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred samosudcom JUDr. Vladimírom Kozáčikom, v právnej veci navrhovateľky: V. L., nar. XX.X.XXXX, bytom H. X. XXX, právne zast. Advokátska kancelária Mrázovský & partners, s.r.o., so sídlom Mariánske nám. 2, Žilina, proti odporcovi: Ringier Axel Springer Slovakia a.s., so sídlom Prievozská 14, Bratislava, IČO 00 678 155, právne zast. JUDr. Jánom Havlátom, advokátom, Advokátska kancelária HAVLÁT & PARTNERS so sídlom Rudnayovo nám. 1, Bratislava, o ochranu osobnosti, takto

r o z h o d o l :

Odporca j e p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľke 15.000 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd návrh vo zvyšku z a m i e t a.

Odporca j e p o v i n n ý nahradiť navrhovateľke trovy konania vo výške 885,03 eur a tieto zaplatiť na účet právneho zástupcu navrhovateľky, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odporca j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok podaného návrhu vo výške 516,- eur na účet Okresného súdu Žilina do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odporca j e p o v i n n ý nahradiť Slovenskej republike trovy konania vo výške 108,12 eur, a tieto zaplatiť na účet Okresného súdu Žilina do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľka sa návrhom zo dňa 17.1.2011 domáhala voči odporcovi zaplatenia náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 250.000,- eur.
Návrh odôvodnila tým, že v denníku Nový Čas, ktorého vydavateľom je odporca, konkrétne vo vydaniach zo dňa XX.XX.XXXX, XX.XX.XXXX a XX.XX.XXXX boli neoprávnene uverejnené intímne fotografie navrhovateľky. V minulosti sa zúčastnila televíznej šou Farmár hľadá ženu odvysielanej na TV JOJ. Predmetné fotografie boli neoprávnene zverejnené a sú do dnešného dňa prístupné aj na internetovom portáli www.cas.sk <http://www.cas.sk>, ktorého prevádzkovateľom je odporca. Uviedla, že spoločnosti Ringier Axel Springer Slovakia, a.s. neposkytla nijaký písomný ani verbálny súhlas na zverejnenie; alebo akékoľvek iné použitie predmetných fotografií. Súhlas na zverejnenie alebo iné použitie zverejnených fotografií nebol ani súčasťou zmluvy o vytvorení umeleckého výkonu a udelení súhlasu na použitie umeleckého výkonu pre účinkovanie v relácii Farmár hľadá ženu, 2.-9. časť, ktorú uzavrela so spoločnosťou KUUL.TV, s.r.o. pre účel účinkovania v uvedenej relácii.
K právnemu hodnoteniu konania spoločnosti Ringier Axel Springer Slovakia, a.s. vo vzťahu k porušeniu jej práv poukázala na ustanovenia § 11 a § 12 Občianskeho zákonníka a s poukazom na ustanovenia zákona uviedla, že považuje za nesporné, že protiprávny zásah bol namierený proti jej právu na ochranu prejavov osobnej povahy. S prihliadnutím na intenzitu, dĺžku trvania a všetky dôsledky vyvolané týmto

neoprávneným zásahom vyslovila právny názor, že došlo k porušeniu jej práv v zmysle ustanovenia § 11 Občianskeho zákonníka a to porušeniu práva na ochranu súkromia, občianskej cti, ľudskej dôstojnosti a zdravia, pretože ochrana práva na súkromie zahŕňa širokú ochranu intímnej sféry, vnútorného myšlienkového, či citového života človeka, jeho života v rodine, vo vzťahu k iným osobám, s ktorými je v úzkom citovom, priateľskom alebo obdobnom vzťahu. Intímna sféra je chránená všeobecne. Súkromie navrhovateľky aj ej maloletých detí, bolo preukázateľne narušené, citové väzby s priateľmi a známymi ochladli, zhoršili sa vzťahy v rodine, ktorá jej vytýka skutočnosť, že sa stali terčom posmechu a inej neželanej pozornosti. Vo veľkej miere sa znemožnila jej účasť na spoločenskom živote a zhoršili sa aj jej možnosti na budovanie si riadneho partnerského alebo manželského života. Protiprávnym zverejnením uvedených záberov sa zasiahlo aj do jej práva na ľudskú dôstojnosť a občiansku česť. Vážnosť a jej dobré meno v spoločnosti boli znížené, okolie ju považuje za nedôveryhodnú a má problémy pri hľadaní si zamestnania. Jej maloleté deti sú vystavené výsmechu zo strany svojich rovesníkov, čo sa prejavuje aj na ich duševnom a fyzickom zdraví. U dcéry N. J. sa začali prejavovať poruchy v správaní, depresívne stavy, na základe čoho musela navštíviť psychologickú a aj psychiatrickú ambulanciu pre deti a dorast. Podľa psychiatrického vyšetrenia jej bola stanovená diagnóza - depresívna epizóda stredne ťažká a bola jej nasadená medikamentózna liečba. Spúšťacím mechanizmom jej depresívneho stavu bolo práve neoprávnené uverejnenie mojich intímnych fotografií. Vzhľadom na celoslovenskú pôsobnosť denníka, ktorého vydavateľom je odporca, ako aj celosvetovej prístupnosti webových stránok denníka tieto následky citeľne zasiahli do jej osobnej sféry, rovnako došlo podstatnému zníženiu jej vážnosti v spoločnosti. Právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti a právo na ochranu súkromia patria medzi základné ľudské práva a ich význam bol potvrdený aj v rámci Charty základných práv Európskej Únie. Uvedené základné ľudské práva sú garantované aj Ústavou SR, konkrétne v článku 19 ods. 1, podľa ktorého každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Neoprávneným zverejnením jej intímnych fotografií vydavateľstvo Ringier Axel Springer Slovakia, a.s. v rozpore s ustanovením čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v rozpore s čl. 1 a čl. 7 Charty základných práv Európskej Únie, čl. 19 ods. 1 Ústavy SR s poukazom na ustanovenie § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka zneužilo aj právo na slobodu prejavu. Preto v súlade s ustanovením §13 Občianskeho zákonníka prostredníctvom právneho zástupcu požiadala odporcu, aby bezodkladne upustil od neoprávnených zásahov do jej práva na ochranu osobnosti a z internetového portálu www.cas.sk <http://www.cas.sk>, ktorého je prevádzkovateľom a zodpovedá za obsah zverejnených článkov, odstránil jej intímne fotografie, pričom tak neurobil a fotografie sú stále verejne prístupné. Rovnako odporcu ako vydavateľa denníka Nový Čas, ktorý v zmysle ustanovenia § 5 ods. l zákona č. 167/2008 Z.z. o periodickej tlači a agentúrnom spravodajstve v nadväznosti na ustanovenie § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka žiadala, aby sa v budúcnosti zdržal akýchkoľvek neoprávnených zásahov do jej práva na ochranu osobnosti. Na základe vyššie uvedenej skutkovej a právnej argumentácie bol odporca povinný vykonať nápravu a odstrániť následky protiprávneho zásahu. Nakoľko jej dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti boli v značnej miere znížené, odstránenie následkov protiprávneho zásahu nie je možné vykonať bez poskytnutia primeranej finančnej kompenzácie, ktorej dôvodnosť je daná následkom, ktorý vznikol po protiprávnom konaní odporcu a to v podobe jej zníženej dôstojnosti a cti v spoločnosti. Jej priatelia sa prestali s ňou stretávať, je vystavená pohŕdavým pohľadom susedov, stala sa terčom nevhodných poznámok a osočovania. Následkom zverejnenia jej intímnych fotografií sa ľudia v jej okolí začali správať inak, udržiavajú si od nej odstup, v mieste jej bydliska sa stala témou susedských rozhovorov, susedia sa jej vyhýbajú a pozerajú na ňu s pohŕdaním a jej bežný život sa výrazne zmenil. S poukazom na ustanovenie § 11 Občianskeho zákonníka, ktorého zmyslom ochrany súkromia fyzickej osoby je zabezpečiť, aby integrita vnútornej intímnej sféry fyzickej osoby nebola narušovaná, odporca svojim protiprávnym konaním zasiahol do týchto mojich práv ako navrhovateľky. Vyslovila názor, že vzhľadom na charakter zásahu možno konštatovať, že nie je postačujúce zadosťučinenie podľa ustanovenia § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, teda v žiadnom prípade nemožno uvažovať len o ochrane formou upustenia od neoprávnených zásahov a odstránenia následkov týchto zásahov, pretože spôsob a následky akým zasiahol odporca do jej práv spojených s právom na ochranu osobnosti, nie je možné vyvážiť len primeraným zadosťučinením jednou z jeho citovaných foriem. T tohto dôvodu pristúpila k žiadosti o priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch, považujúc ju za primeraný prostriedok obrany proti neoprávneným zásahom jej práv, pričom podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka voči odporcovi si uplatňuje nárok na vyplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 250.000 Eur. Ďalej vyslovila názor, že ujma, ktorá vznikla znížením jej ľudskej dôstojnosti zverejnením jej intímnych fotografií bez jej súhlasu a zasiahla do jej súkromného a pracovného života je neodstrániteľná. Nemajetková ujma v akejkoľvek výške a forme nikdy nemôže plne zmierniť následky, ktoré v súvislosti so zverejnením predmetných fotografií vznikli jej ako aj jej maloletým deťom, pričom dcéra N. sa do dnešného dňa lieči

na psychologickej a psychiatrickej ambulancii. Vzhľadom na závažnosť a na okolnosti, za ktorých k protiprávnemu konaniu odporcu došlo možno nemajetkovú ujmu vo výške 250.000 Eur považovať za primeranú a spravodlivú.

Odporca uviedol, že navrhovateľka namieta voči zverejneniu intímnych fotografií navrhovateľky v rôznych fotografických pózach, v článkoch „Na toto ho dostala ?!", ktorý bol uverejnený na str. 20 a 21 denníka NOVÝ ČAS zo dňa 11.12.2010;„Ani v šou nebola neviniatko, Rozchod kvôli týmto fotkám!", ktorý bol uverejnený na str. 24 a 25 denníka NOVÝ ČAS zo dňa 13.12.2010;„Najlepšie tipy roku 2010 !", ktorý bol uverejnený na str. 2 - 4 denníka NOVÝ ČAS zo dňa 08.01.2011.
Základným predpokladom vzniku občianskoprávnej zodpovednosti podľa § 11 a nasl. Obč. Z je, že pôvodca zásahu konal protiprávne, t.j. v rozpore so svojimi povinnosťami. Protiprávnosť však vylučuje skutočnosť, ak pôvodca realizoval svoje právo, pretože v takom prípade nemohol konať protiprávne. Rozhodujúcim kritériom pre posúdenie oprávnenosti alebo naopak neoprávnenosti zásahu je teda skutočnosť, či pôvodca zásahu realizuje svoje subjektívne oprávnenie. Znakom právneho poriadku v súlade s princípom právnej istoty musí byť totiž jeho jednota, vnútorná bezrozpornosť ako celku a vnútorná bezrozpornosť všeobecne záväzných právnych predpisov (nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 30/95). Z uvedeného vyplýva, že v právnom štáte je nepredstaviteľné a s princípom právnej istoty nezlučiteľné, aby bol niekto sankcionovaný za to, že využíva svoje subjektívne právo priznané a chránené právnym poriadkom. To platí najmä vtedy, ak osoba využíva svoje základné právo a slobodu, nakoľko podľa čl. 12 ods. 4 Ústavy SR nikomu môže byť spôsobená ujma na právach pre to. že uplatňuje svoje základné práva a slobody s poukazom na princíp právnej istoty pre výklad a aplikáciu právnych predpisov (rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 22/95, nález Ústavného súdu SR sp. zn. P L. ÚS 14/1998).Zákon neposkytuje právu na ochranu osobnosti absolútnu ochranu. Všetky práva a slobody sa však chránia len v takej miere a rozsahu, dokiaľ uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu či dokonca popretiu iného práva alebo slobody. Rovnováha verejného a súkromného záujmu je dôležitým kritériom pre určovanie primeranosti obmedzenia každého základného práva (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 7/96). Právny názor, že hranice slobody prejavu sa končia tam, kde začínajú práva iných, je prekonaný. Kolíziu chránených hodnôt (slobody prejavu a práva na ochranu osobnosti) treba riešiť nastolením spravodlivej rovnováhy medzi oboma hodnotami (Drgonec, J.: Základné práva a slobody podľa Ústavy Slovenskej republiky, Zväzok 2, MANZ Bratislava 1999, str. 71 a nasl.). V konkrétnom prípade je vždy nevyhnutné skúmať mieru (intenzitu) tvrdeného porušenia práva na ochranu dobrej povesti, a to práve v kontexte so slobodou prejavu a s právom na informácie a so zreteľom na požiadavku proporcionality uplatňovania týchto práv (a ich ochrany), nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 156/99. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva so sídlom v Štrasburgu vyplýva, že slobody prejavu sa môže dovolávať predovšetkým vydavateľ (napr. rozsudky vo veciach Observer a Guardian proti Spojenému kráľovstvu z roku 1991, Prager a Oberschlick proti Rakúsku z roku 1995).Vydavateľ sa môže rovnako dovolávať štandardu ochrany slobody prejavu vytvoreného aplikačnou praxou Európskeho súdu podľa čl. 10 Dohovoru o ochrane základných slobôd, pretože Slovenská republika potvrdila svoju viazanosť Dohovorom, ktorý ratifikovala a uverejnila predpísaným spôsobom. Ak špecifikácia práva alebo slobody zaručenej Dohovorom na konkrétnu situáciu vyplýva z medzinárodného štandardu uplatnenia Dohovoru, je ním Slovenská republika viazaná" (nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS28/96 z 12.05.1997). "Pre stanovenie rozsahu a ochranu určitého základného práva alebo slobody je teda právne významný aj rozsah a obsah základného práva alebo slobody podľa medzinárodných dohovorov, ak je nimi SR viazaná. Ústavu SR nemožno vyložiť spôsobom porušujúcim medzinárodné záväzky štátu (rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. PI. ÚS 5/93, sp zn. II. ÚS 94/95 alebo II. ÚS 48/97).Podľa čl. 154c ods. 1 Ústavy SR medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona, sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd. a podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy SR sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Podľa čl. 26 ods. 2 Ústavy SR každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povoľovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon. Uviedol, že ustanovenie čl. 26 ods. 2 Ústavy SR zaručuje aj slobodu tlače. Slobode prejavu sa čl. 26 ods. 4 Ústavy SR zaručuje osobitná ochrana (nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. US 28/96).Podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych

orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolenia rozhlasovým a televíznym alebo filmovým spoločnostiam. Podľa čl. 10 ods. 2 Dohovoru výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti a zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam, obmedzeniam alebo sankciám, ktoré stanoví zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti alebo verejnej bezpečnosti, ochrany poriadku a predchádzaniu zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti iných, zabránení úniku dôverných informácií alebo zachovanie autority a nestrannosti súdnej moci. Navrhovateľ poukázal na to, že Európsky súd vo viacerých prípadoch k rozsahu a obsahu slobody prejavu zaujal nasledovné právne názory: "Sloboda prejavu je jedným z hlavných základov demokratickej spoločnosti; s obmedzeniami vyplývajúcimi z článku 10 ods. 2 sa vzťahuje nielen na informácie alebo myšlienky, ktoré sú prijímané priaznivo, alebo pokladané za neškodné, alebo je k nim zaujímaný ľahostajný postoj, ale aj na také .informácie' alebo ‚myšlienky', ktoré urážajú, šokujú, alebo znepokojujú. Sloboda prejavu tak, ako je vymedzená v článku 10, podlieha radu výnimiek, ktoré je treba vykladať zúžené a nevyhnutnosť každého obmedzenia musí byť presvedčivo dokázaná. Tieto princípy sú osobitne dôležité, ak ide o tlač. I keď nesmie prekročiť hranice stanovené inter alia v záujme štátnej bezpečnosti alebo udržania autority súdu, prislúcha mu napriek tomu šíriť informácie a myšlienky; verejnosť má rovnako právo ich obdržať, keby tomu bolo inak, potom by tlač nemohla hrať úlohu , verejného strážcu. Adjektívum nevyhnutné uvedené v článku 10 ods. 2 Dohovoru predpokladá existenciu naliehavej potreby. Zmluvné štáty majú určitý rozsah voľnej úvahy pri posúdení, či takáto potreba existuje, avšak táto úvaha súčasne podlieha európskej kontrole zahŕňajúcej ako zákony, tak aj opatrenia k ich aplikácii, a to aj tie, ktoré boli prijaté nezávislými súdmi. Súd je tak oprávnený vydať konečné rozhodnutie, či obmedzenia sú zlučiteľné so slobodou prejavu v zmysle čl. 10.Úlohou súdu nie je pri výkone jeho kontrolnej jurisdikcie zaujímať miesto príslušných vnútroštátnych orgánov, ale skôr na základe čl. 10 revidovať ich rozhodnutia vydané na základe ich oprávnenia k voľnej úvahe. To však neznamená, že táto kontrola je limitovaná na konštatovanie, či daný štát aplikoval svoje diskrečné právo rozumne a v dobrej viere. Súd musí posúdiť zásah, proti ktorému smeruje sťažnosť vo svetle prípadu ako celku a určiť, či bol ‚primeraný sledovanému účelu', a či dôvody uvedené vnútroštátnymi súdmi na jeho ospravedlnenie boli ‚relevantné a dostatočné“. (Európsky súd vo veciach Observer a Guardian proti Spojenému kráľovstvu z roku 1991, Handysidez roku 1976, Lingensz roku 1986, Oberschlick z roku 1991, Vogt proti Nemecku z roku 1995, Door a Dublin WellWoman proti írsku z roku 1992). Uviedol, že európsky súd zdôraznil, že „článok 10 nechráni iba podstatu vyjadrených myšlienok a informácií, ale takisto formu, prostredníctvom ktorej sú rozširované. Ochrana urážajúcich, šokujúcich alebo znepokojujúcich myšlienok tvorí súčasť požiadaviek pluralizmu, tolerancie a liberálneho myslenia, bez ktorých neexistuje žiadna demokratická spoločnosť“ (rozsudok vo veci Lehideux a Isorni proti Francúzsku z roku 1998). Európsky súd s odvolaním sa na rozsudky Goodwin proti Spojenému kráľovstvu z roku 1996 a Fressoz a Roire proti Francúzsku z roku 1999 dospel k záveru, že „poistka, ktorú čl. 10 Dohovoru priznáva novinárom vo vzťahu k spravodajstvu o otázkach verejného záujmu, podmienená tým, že títo jednali v dobrej viere s cieľom poskytnúť presné a dôveryhodné informácie v súlade s novinárskou etikou". Mimoriadne dôležité je aj uviesť, že „ak majú opatrenia štátnych orgánov takú povahu, že môžu odradiť tlač od šírenia informácií o otázkach legitímneho verejného záujmu, musí sa Európsky súd pozorne zaoberať ich primeranosťou " (rozsudok vo veci Jersild proti Dánsku z roku 1994). Upriamil zreteľ na názor, že hranice prípustnosti kritiky osôb verejného záujmu sú podstatne širšie, ako vo vzťahu k súkromnej osobe. Osoba verejného záujmu sa nevyhnutne a spravidla vedome otvorene vystavuje podrobnému skúmaniu zo strany novinárov a širokej verejnosti a musí prejaviť väčšiu mieru tolerancie, ak je podrobovaná kritike za svoje konanie. Voľba spravodajskej techniky je výlučným oprávnením tlače, pričom žiadny súd nemôže nahradiť novinárov pri stanovení spravodajskej techniky, ktorú majú použiť (prípady Jersild proti Dánsku z roku 1994 a BergensTidende a ďalší proti Nórsku z roku 2000). Zdôraznil, že novinárska sloboda dokonca zahŕňa aj možnosť určitej miery preháňania alebo dokonca provokácie (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Prager a Oberschlick proti Rakúsku z roku 1995) a nesporne aj interpretovania faktov (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Lingens proti Rakúsku z roku 1986).

K prejednávanej veci vyslovil názor, že navrhovateľka mala v relevantnom čase postavenie osoby verejného záujmu, nakoľko medzi osoby verejného záujmu patria aj osoby pôsobiace v showbiznise (nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 367/03), ktoré sa nevyhnutne a spravidla vedome otvorene vystavujú podrobnému skúmaniu zo strany novinárov a širokej verejnosti, a ktoré musia prejaviť väčšiu mieru tolerancie, ak sú predmetom informovania v tlači (mutatis mutandis rozsudky Európskeho súdu vo veciach Oberschlick proti Rakúsku z roku 1991, Vereinigung demokratischer Soldaten Österreichs a Gubiproti Rakúsku z roku 1994, Oberschlick proti Rakúsku z roku 1997, rovnako aj nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 367/03). Navrhovateľka sa stala širokej verejnosti známou ako kontroverzná

účastníčka mimoriadne sledovanej relácie (reality show) s názvom „Farmár hľadá ženu", ktorá bola vysielaná v celoštátnej televízii TV JOJ v období druhej polovice roka 2010. Uviedol, že predmetom informovania boli skutočnosti súvisiace s účinkovaním navrhovateľky v televíznej šou „Farmár hľadá ženu". Šou „Farmár hľadá ženu" bola založená na myšlienke hľadania a výberu životnej partnerky pre muža, ktorý je hospodárom (farmárom). To znamená, že z výsostne intímnej záležitosti sa, avšak so súhlasom všetkých zainteresovaných (teda aj navrhovateľky), stala záležitosť verejná, so všetkým, čo je s tým spojené. Je teda zrejmé, že sama navrhovateľka svojou dobrovoľnou účasťou v šou vzbudila záujem verejnosti o svoju osobu a skutočnosti, ktoré boli relevantné v súvislosti s tým, čo bolo obsahom šou. Považoval za dôležité uviesť, že podstatou reality show bolo zachytenie reálnych životných situácií a účastníci sa mali prezentovať v reálnom svetle. Súkromný život, charakterové vlastnosti, ako aj minulosť jednotlivých účastníčok a osobitne navrhovateľky boli predmetom zvýšeného záujmu verejnosti práve pre skutočnosť, že každá účastníčka šou sa prezentovala v schopnostiach a charakterových vlastnostiach pre život a prácu na farme a ktoré by zároveň zodpovedali predstave a túžbam uvedeného muža (farmára). Každá z účastníčok sa teda svojim predstavením snažila vytvoriť v očiach verejnosti určitý obraz o svojej osobe. Všetky tieto skutočnosti vzbudili celkom legitímny verejný záujem verejnosti o skutočnosti, ktoré by dotvárali alebo by inak súviseli s charakterovými tvrdeniami a obrazom navrhovateľky, ktoré navrhovateľka prezentovala verejnosti v jednotlivých častiach tejto relácie. Z uvedeného vyplýva, že bolo legitímne písať a informovať verejnosť o existencii a povahe predmetných fotografií navrhovateľky, a zároveň tieto fotografie prezentovať tak, aby si každý čitateľ mohol voľne urobiť svoj vlastný názor na obsah fotografií a zároveň si slobodne dotvoriť názor na osobu navrhovateľky v tomto kontexte. Odporca legitímne predstavil verejnosti relevantné údaje. Odporca zverejnením predmetných fotografii ako aj informáciami uvedenými v namietaných článkoch, informoval verejnosť o téme verejného záujmu, striktne sa držal legitímneho rámca a súvislosti s predmetnou šou a účinkovaním navrhovateľky v tejto šou. Inými slovami povedané, účastníčky šou sa mali predstaviť farmárovi v reálnom svetle a ten mal právo poznať všetky relevantné skutočnosti, ktoré by mohli ovplyvniť jeho rozhodnutie. Navrhovateľka si musela byť vedomá, že za týchto okolností, vyjdú (môžu vyjsť) na povrch všetky skutočnosti týkajúce sa jej života, ktoré sú relevantné z hľadiska uvedeného. Nakoľko účastníkom toho procesu sa stala aj verejnosť, a to so súhlasom navrhovateľky, verejnosť mala celkom logicky legitímny záujem na poznaní týchto skutočností. Z neskorších vyjadrení navrhovateľky nakoniec jasne vyplýva, že o existencií predmetných fotografií vedela, vedela o nich už v čase, kedy zvažovala účasť v predmetnej šou a nakoniec sa jej rozhodla zúčastniť. Navrhovateľka si musela byť vedomá, že v súvislosti s jej účinkovaním bude predmetnom zvýšenej pozornosti verejnosti a médií, a že predmetné fotografie môžu byť v tejto súvislosti predmetom legitímneho záujmu. Poukázal na to, že navrhovateľka sa v jednotlivých častiach prezentovala vulgárnymi a urážlivými tvrdeniami a prejavom, často spojeným so sexuálnou tematikou, osobitne sa navrhovateľka nebránila verejnej diskusií o rôznych sexuálnych praktikách. Navrhovateľka sama vyvolala u verejnosti osobitne zvýšený záujem ojej vlastný intímny život a zároveň spôsob, akým túto pozornosť verejnosti vyvolala, sa nedá nazvať ináč ako vulgárny, odporný a šokujúci. Navrhovateľka sama cielene pútala na seba pozornosť, evidentne bolo jej snahou sa verejne zviditeľniť, a to spôsobom jej vlastným, pre ktorý sa dobrovoľne rozhodla. Uverejnenie namietaných článkov s fotografiami navrhovateľky celkom logicky nadviazalo na túto snahu navrhovateľky. Navrhovateľka sama vyhláseniami a účinkovaním v predmetnej šou urobila verejnou tému vlastnej intimity. Inými slovami povedané, uverejnené fotografie len dokresľovali tie charakterové vlastnosti navrhovateľky, akými sa prezentovala v šou.

Zdôraznil, že podstatou návrhu na začatie konania je to, že navrhovateľka sa cíti byť dotknutá na ochrane svojej osobnosti zverejním intímnych fotografií, ktoré zobrazujú jej osobu v celkom jasne fotografických (umeleckých) pózach. Je celkom isté, že nejde o fotografie náhodné alebo príležitostné. Fotografie boli takto vyhotovené zámerne a navrhovateľka rovnako pózovala zámerne. Navrhovateľka pri pôvode fotografií spočiatku výslovne spochybňovala ich originalitu, slovami „Tvár je moja, áno, ale zvyšok je zmanipulovaný. Nebolo to tam, ako to máte vy odfotené, že som úplne odhalená" a slovami „Keď si chcem na niečom zgustnúť, nie je problém urobiť fotku podľa tváre. Niekto mi chce takto spraviť zle ", neskôr pripustila, že takéto intímne fotografie nafotila slovami „Tie fotky majú maximálne dvaja ľudia. A ja som si 99,9% istá, že ani jeden z nich by to nespravil". Originálne fotky vraj mala aj v mobile, ktorý jej na farme záhadne niekto vypral.), a ešte aj pripustila, že podobné fotky dobrovoľne poskytla TV JOJ v rámci šou „Farmár hľadá ženu" slovami „Tú fotku som posielala do Jojky pre farmára. Je to fotené na sedačke, kde som bola v šatách ".V súčasnosti navrhovateľka (podľa výslovného znenia návrhu na začatie konania) bez váhania potvrdzuje pôvod a originalitu fotografií ako vlastných a pravých. Navrhovateľka sa návrhom na začatie konania domáha ochrany osobnosti, in concretov podstate ochrany dobrej povesti. Je zrejmé, že navrhovateľka sa môže domáhať ochrany dobrej povesti

len vtedy, ak týmto atribútom skutočne aj disponovala (disponuje). Ak sa však navrhovateľka dobrovoľne vlastným konaním, verejnou sebaprezentáciou a v rozpore s mravmi uznávanými v spoločnosti (vulgaritou) rezignovala na dodržiavanie aspoň základných spoločenských pravidiel a prekročila spoločensky akceptovateľné morálne hranice, je zrejmé, že atribútom dobrej povesti nedisponuje, a preto sa svojej dobrej povesti, a tým pádom ani ochrany osobnosti dovolávať nemôže. Inými slovami povedané, ak navrhovateľka konala a prezentovala sa dlhodobo nemorálne, vulgárne, vyslovene prízemné, uverejnenie informácií v skutočnosti potvrdzujúcich tento skutočný charakter navrhovateľky, nie je spôsobilé negatívne zasiahnuť do jej práva na ochranu osobnosti, a tým pádom nie je splnená ani podmienka pre vznik zodpovednosti za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti. Nemožno totiž porušiť dobrú povesť niekoho, kto ju nemá. Poukázal na zákonné ustanovenia § 12 ods. 3 Obč. Zák. podľa ktorého podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy sa môžu bez privolenia fyzickej osoby vyhotoviť alebo použiť primeraným spôsobom tiež na vedecké a umelecké účely a pre tlačové, filmové, rozhlasové a televízne spravodajstvo (reportážna licencia). Ani také použitie však nesmie byť v rozpore s oprávnenými záujmami fyzickej osoby. Ustanovenie § 12 ods. 3 ObčZ obsahuje aj bezodplatnú zákonnú spravodajskú (reportážnu) licenciu, kde existuje verejný záujem na spravodajstve hromadných informačných prostriedkov. Spravodajstvo spočíva v informovaní verejnosti o veciach oprávneného verejného záujmu vrátane ich kritického hodnotenia(nie je rozhodujúce, či sa tak deje slovom, obrazom, karikatúrou) [Švestka, J. a kol. Občanskýzákoníkl, II, 2. vydaní, Praha 2009, s. 177 - 182]. Predmetné fotografie boli použité pri informovaní o veci verejného záujmu, nakoľko verejnosť mala legitímny záujem na informáciách osvetľujúcich charakter navrhovateľky, a to v medziach účelu vymedzeného okolnosťami a súvislosťou s účinkovaním navrhovateľky v šou „Farmár hľadá ženu". Odporca žiadnym spôsobom nevybočil z uvedeného účelu zverejnenia. Použitie fotografií bolo z hľadiska verejného záujmu ospravedlniteľné, a teda akceptovateľné.

Rovnako poukázal aj na právne názory Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý sa viackrát vyjadril k otázke konfliktu slobody prejavu a ochrany súkromia pri uverejnení podobizní a fotografií fyzických osôb v tlači (naposledy v prípade Mosley proti Spojenému kráľovstvu z roku 2011, ktorý bol potvrdený Veľkou komorou Európskeho súdu pre ľudské práva), kde európsky súd konštatoval, že je potrebné rozlišovať medzi informovaním o skutočnostiach, aj napriek tomu, že sú kontroverzné, ak sú schopné prispieť k diskusií o téme verejného záujmu v demokratickej spoločnosti, a robením zosmiešňujúcich tvrdení o osobnom živote fyzickej osobe (rovnako prípad Armonienė proti Litve z roku 2009). Vo vzťahu k prvému, je popredná úloha tlače v demokracii a jej povinnosť konať ako "strážnypes demokracie" dôležitým činiteľom v prospech úzkeho (reštriktívneho) výkladu obmedzenia slobody prejavu (Mosley proti Spojenému kráľovstvu, § 112). Je nepochybné, že sloboda prejavu zahŕňa taktiež uverejňovanie fotografií (prípad KroneVerlagGmbH&Co. KG proti Rakúsku z roku 2002, § 37). Zdôraznil, že odporca konal pri informovaní verejnosti o veci oprávneného verejného záujmu v rámci a v medziach štandardov slobody prejavu, ktoré mu garantuje Dohovor. Pri zverejnení predmetných fotografií konal v súlade so zákonnou reportážnou licenciou.

Odporca k obsahu článkov uviedol, že predmetom článku „Na toto ho dostala ?!", ktorý bol uverejnený v denníku Nový Čas zo dňa 11.12.2010, sú predovšetkým informácie o fotografiách, na ktorých je zobrazená navrhovateľka a o tom, ako by na túto skutočnosť mohol reagovať farmár L. - účastník šou „Farmár hľadá ženu", ktorý si vybral navrhovateľku v rámci tejto šou a o ktorého priazeň sa navrhovateľka uchádzala. V článku „Ani v šou nebola neviniatko, Rozchod kvôli týmto fotkám!", ktorý bol uverejnený v denníku NOVÝ ČAS zo dňa 13.12.2010, sú predovšetkým informácie, ktoré konfrontujú morálne a osobnostné vlastnosti navrhovateľky, ktoré prezentovala svojimi výrokmi v predmetnej šou s obsahom predmetných fotografií. Ďalej článok obsahuje reakciu ďalšej účastníčky šou, ktorá mala podľa názoru navrhovateľky poskytnúť predmetného fotografie odporcovi, čo táto však odmietla a v článku „Najlepšie tipy roku 2010!“,ktorý bol uverejnený v denníku NOVÝ ČAS zo dňa 08.01.2011, je výber čitateľsky najzaujímavejšej fotografie uverejnenej odporcom. Fotografie obsahujú ich krátky popis.

S poukazom na zdôvodnenie odporca uviedol, že navrhovateľka sa domáha (výlučne) náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 250.000,- eur, pričom podľa jeho názoru požadovaná výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je neprimeraná, premrštená, ba až excesívna. Zároveň táto skutočnosť, ako aj skutočnosť, že navrhovateľka vylúčila akúkoľvek inú formu náhrady okrem náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, svedčí skôr o zištnom motíve podania návrhu na začatie konania, ako o snahe dosiahnuť primeranú satisfakciu za údajné porušenie práva na ochranu osobnosti.Za obmedzenie (zásah) do slobody prejavu a práva na informácie je potrebné považovať uloženie povinnosti nahradiť nemajetkovú ujmu v peniazoch (rozsudok Európskeho súdu vo veci Marônek proti Slovenskej republike z roku 2001). Ako vyplýva z rozsiahlej a konštantnej judikatúry Európskeho súdu, slobodu prejavu a právo na informácie možno v demokratickej spoločnosti obmedziť iba vtedy, ak je obmedzenie primerané (napr.

veciach Observer a Guardian proti Spojenému kráľovstvu z roku 1991, Handysidez roku 1976, Ĺingensz roku 1986, Oberschlickz roku 1991, Vogt proti Nemecku z roku 1995, Door a Dublin WellWoman proti írsku z roku 1992), rovnako aj Ústavný súd SR (napr. nálezy sp. zn. II. ÚS 28/96 alebo sp. zn. I. ÚS 13/02).Poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 4 Cdo 171/2005 zo dňa 27.04.2006, podľa ktorého vo veciach ochrany osobnosti nemožno priznávať neprimerané, či dokonca premrštené sumy, ktoré by vo svojich dôsledkoch viedli k bezdôvodnému obohacovaniu a ktoré by napr. pri porovnaní „odškodnenia" zásahu do práva na ochranu osobnosti s „odškodňovaním" zásahov do iných základných práv zaručených Ústavou SR mohli niektoré ujmy na iných základných právach (napr. ujmy na zdraví či dokonca živote) bagatelizovať. Vychádzajúc zjudikatúry Európskeho súdu, výška odškodnenia poskytovaná obetiam trestných činov je kritériom, ktoré Európsky súd aplikuje pri skúmaní primeranosti uloženej sankcie [napr. rozsudok Karhuvaara a Iltalehtiproti Fínsku z roku 2004 (Príloha č. 2/2005 k Justičnej Revue)]. Poukázal aj na obsah zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia v znení neskorších predpisov, kde pri určení výšky náhrady za bolesť a výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia sa vychádza z celkového počtu bodov, ktorým sa bolesť alebo sťaženie spoločenského uplatnenia ohodnotilo v lekárskom posudku (§7a§ 8) výška náhrady za bolesť a výška náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia sa určuje sumou 2 % z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky zistenej Štatistickým úradom Slovenskej republiky za kalendárny rok predchádzajúci roku, v ktorom vznikol nárok na náhradu podľa odseku 1, za jeden bod a výsledná suma sa zaokrúhli na celé desiatky korún smerom nahor, preto ak by vychádzal z údajov roku 2010, tak výška náhrady za bolesť a výšku za sťaženie spoločenského uplatnenia za jeden bod by predstavovala sumu 14,89 eur, pričom napríklad napríklad náhrada za bolesť v prípade poranenia oka vyžadujúce jeho vyňatie ihneď po úraze vrátane operácie (150 bodov) bola stanovená vo výške 56.283,- Sk (1.868,25 eur); v prípade amputácie (odňatia) ramena (130 bodov) stanovená vo výške 48.779,- Sk (1.619,17 eur), v prípade odňatia obidvoch predlaktí (130 bodov) stanovená vo výške 48.779,- Sk (1.619,17 eur); v prípade odňatia ruky (80 bodov) vo výške 30.178,- Sk (1.001,73 eur); v prípade exartikulácie bedrového krbu alebo odňatia stehna (260 bodov) stanovená vo výške 97.558,- Sk (3.238,33 eur), v prípade odňatia oboch predkolení (250 bodov) stanovená vo výške 93.805,- Sk (3.113,76 eur) atď.. Poukázal na to, že náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia v prípade enukleácie očnej gule pri možnosti použitia bežnej protézy u muža (50 - 100 bodov) stanovená vo výške od 18 761,- Sk (622,75 eur) do 37.522,- Sk (1.245,50 eur), v prípade straty hornej končatiny v ramennom kĺbe alebo medzi lakťovým a ramenným kĺbom (' vpravo : 900 bodov, vľavo : 750 bodov) stanovená vo výške 337.698,- Sk (11.209,52 eur) resp. 281.415,- Sk (9.341,27 eur), v prípade straty jednej dolnej končatiny v bedrovom kĺbe alebo medzi bedrovým a kolenným kĺbom (900 bodov) stanovená vo výške 337.698,- Sk (11.209,52 eur).

Zdôraznil, že intenzita zásahu do sféry osobnosti navrhovateľa principiálne nemôže byť porovnateľná s intenzitou zásahu spôsobeného závažným poškodením zdravia, alebo ujmou spôsobenou násilným trestným činom (vrátane znásilnenia či vraždy). Je zrejmé, že náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch nemôže byť porovnateľná s maximálnou výškou odškodnenia obetí násilných trestných činov, pretože dôsledky neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti nie sú absolútne porovnateľné s intenzitou dôsledkov spôsobených násilnými trestnými činmi (znásilnenie, vražda a pod.), a teda výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch požadovaná navrhovateľkou je absolútne neporovnateľná s výškou náhrad za oveľa závažnejšie zásahy, ako by mohol predstavovať neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti navrhovateľky.

Vo svojom nasledujúcom podaní poukázal na judikatúru vo veci uloženia povinnosti nahradiť nemajetkovú ujmu v peniazoch, a to najmä rozsudok Európskeho súdu vo veci Marônek proti Slovenskej republike z roku 2001 a skutočnosť, že slobodu prejavu a právo na informácie možno v demokratickej spoločnosti obmedziť iba vtedy, ak je obmedzenie primerané (napr. veciach Observer a Guardian proti Spojenému kráľovstvu z roku 1991, Handysidez roku 1976, Lingensz roku 1986, Oberschlickz roku 1991, Vogt proti Nemecku z roku 1995, Door a Dublin WellWoman proti írsku z roku 1992), rovnako aj Ústavný súd SR (napr. nálezy sp. zn. 11. ÚS 28/96 alebo sp. zn. I. ÚS13/02).V nadväznosti na to odporca poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (Karhuvaara a Iltalehtiproti Fínsku z roku 2004) a z nej vychádzajúcu judikatúru Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 4 Cdo 171/2005), z obsahu ktorej vyplýva, že výška peňažnej satisfakcie za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti musí byť v rozumnej relácii k peňažným náhradám, ktoré sa poskytujú za iné zásady do základných práv a slobôd, konkrétne do práva na život a práva na zdravie. Z povahy veci vyplýva, že výška peňažnej náhrady za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti nemôže presahovať výšku náhrad za ujmy spôsobené na živote či zdraví. Intenzita zásahu do sféry osobnosti nemôže byť porovnateľná s intenzitou zásahu spôsobeného závažným poškodením zdravia, alebo ujmou spôsobenou násilným

trestným činom (vrátane znásilnenia či vraždy). Je zrejmé, že náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch nemôže byť porovnateľná s maximálnou výškou odškodnenia obetí násilných trestných činov, pretože dôsledky neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti nie sú absolútne porovnateľné s intenzitou dôsledkov spôsobených násilnými trestnými činmi (znásilnenie, vražda a pod.). Navrhovateľ poukázal na to, že judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva je pre súd záväzná, pretože svojou judikatúrou Európsky súd pre ľudské práva tvorí a určuje štandard ochrany slobody prejavu a práva na informácie, ktorý štandard je pre Slovenskú republiku záväzný (nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 28/96, rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. PI. ÚS 5/93, sp. zn. II. ÚS 94/95 alebo II. ÚS 48/97) ako relevanciu judikatúry Najvyššieho súdu SR vo vzťahu k rozhodovacej praxi, pretože znakom právneho štátu je vytváranie právnej istoty tak pri prijímaní zákonov a ďalších všeobecne záväzných právnych predpisov, ako aj pri ich uplatňovaní štátnymi orgánmi (nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 22/95), pričom obsahom tohto princípu je vytvorenie istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri jej opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (nález Ústavného súdu SR sp. n. I. ÚS 87/93).Podľa odporcom vysloveného názoru, má judikatúra tendenciu hľadať a nachádzať kritériá, ktoré umožnia určiť peňažnú náhradu za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti v rozumnej výške a naopak vyhýbať sa excesom a absurdnostiam. Poukázal tiež na prax, že súdy vo Veľkej Británii dokonca v rámci svojej judikatúry určili maximálnu možnú výšku nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú možno priznať v závislosti od závažnosti porušenia ochrany osobnosti. Vývoj stanovenia maximálnej hranice pre výšku nemajetkovej ujmy v peniazoch pri ochrane osobnosti začína v roku 2000 v prípade fíeil v Rankin. Súdy začali takýto prístup uplatňovať aj v konaniach o ochranu osobnosti (angl. - libelalebo slander). Takýmto prvým prípadom je lillie&Reed v Newcastle City Council& Or s z roku 2002.Súdy vo Veľkej Británii pri určovaní maximálnej výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vychádzajú z priemernej mzdy a úrovne cien tovar a služieb v hospodárstve krajiny. V tejto súvislosti tiež poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Marônek proti Slovenku z roku 2001, ktorý sa dotýkal konania o ochranu osobnosti a porušenia práva na slobodu prejavu. Súd v tomto prípade pri skúmaní pomeru medzi opatreniami uloženými vnútroštátnymi súdmi a sledovaným legitímnym cieľom, teda pri hodnotení primeranosti výšky náhrady, ktorá bola sťažovateľovi uložená zaplatiť, akceptoval aj výšku priemernej mesačnej mzdy dosahovanej v Slovenskej republike v relevantnom období.

Navrhovateľka na pojednávaní zotrvala na podanom návrhu. Uviedla, že návrh považuje v celom rozsahu dôvodný. K argumentácii odporcu, ktorý počas celého sporového konania argumentačne odvolával na skutočnosť, že navrhovateľku treba považovať v súvislosti s jej účinkovaním v šou Farmár hľadá ženu za osobu verejného záujmu a preto podľa jeho názoru uverejnenie intímnych fotografií sledovalo legitímny cieľ, ktorým bolo právo informovať verejnosť o existencii takýchto fotografií a odvolávanie sa na judikatúru, ktorej obsah a právne vety sa zaoberali právom vydavateľa, resp. médií, všeobecne na slobodné šírenie a prezentovanie myšlienok, pričom osobitne poukazoval aj na judikatúru, ktorá zdôrazňuje právo periodík uverejňovať informácie, ktoré sú šokujúce, ironické a niekedy urážlivé, osobitne pri osobách verejného záujmu, ktoré musia uniesť väčšiu mieru kritiky ako ostatní, uviedla, že s jej základom súhlasí, avšak zdôraznila, že argumenty na ktorých navrhovateľka stavia svoj žalobný návrh s akcentom na skutkové okolnosti daného prípadu sa nedajú subsumovať pod všeobecnú judikatúru týkajúcu sa práva na slobodu prejavu. V konaní bola zverejnená intímna sféra navrhovateľky, šlo o súkromné fotografie, ktoré zachytávajú navrhovateľku v tých najintímnejších pózach a ktoré boli vyhotovené len pre súkromné účely. Preto sa možno stotožniť s argumentáciou odporcu, že bolo legitímne písať a informovať verejnosť o existencii a povahe predmetných fotografií, v žiadnom prípade sa však nemožno považovať za legitímne samotné uverejnenie fotografií, len za tým účelom, aby si čitateľ mohol voľne urobiť svoj vlastný názor na osobu navrhovateľky. V tejto súvislosti poukázala na judikatúru ESĽP, a to najmä rozsudok z 18.1.2011 č. 39401/04 MGN Limited proti Spojenému kráľovstvu Veľkej Británie a Severného Írska, ktorý skonštatoval, že uverejnenie fotografii a článkov jediným cieľom ktorého je uspokojiť zvedavosť určitej skupiny čitateľov a o detailoch súkromného života verejne známej osoby nemôže byť považované za prispenie k debate všeobecného spoločenského záujmu napriek tomu, že ide o osobu verejne známu. V takýchto prípadoch je slobodu prejavu potrebné vykladač v užšom zmysle, ako aj na rozsudok ESĽP zo dňa 14.6.2007 č. 71111/01 vo veci Hachette Filipacchi Associés proti Francúzsku, ktorého právna veta znie: tam, kde sa dostanú do konfliktu dve práva a to právo na slobodu prejavu a právo na ochranu súkromia musí súd porovnávať verejný záujem na uverejnení fotografie a potrebu ochrany súkromia. Tiež poukázala na rozsudok ESPĽP Pedersen&Baadsgaardproti Dánsku zo dňa 17.12.2004 v ktorom Európsky súd prezentoval právny názor, že tlač nesmie prekročiť hranice stanovené na ochranu povesti druhých, ktorá zahŕňa požiadavku konať v dobrej viere a v súlade s novinárskou etikou. Rovnako uvádzame do pozornosti súdu

rozhodnutie č. 59320/00 z 24.6.2004, je to prípad von Hannover proti Nemecku, kde súd skonštatoval, že konkrétny prípad sa netýka rozširovania myšlienok, pretože v tomto prípade sa tiež jednalo o uverejnenie fotografii, ale týka sa obrázkov obsahujúcich veľmi osobné, či dokonca intímne informácie o konkrétnej osobe. Navyše fotky objavujúce sa v bulvárnej tlači sú často snímané v situácii obťažovania, ktoré u dotknutej osoby vzbudzujú veľmi silný pocit do zásahov do je súkromného a intímneho života. Odporca rovnako argumentoval, že výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch požadovaná navrhovateľkou je absolútne neporovnateľná s výškou náhrady za oveľa závažnejšie zásahy, pričom poukázal na odškodňovanie osôb poškodených násilnými trestnými činmi. Treba však povedať, že primerané zadosťučinenie je na posúdení súdu za predpokladu, že po vykonanom dokazovaní dospeje k názoru, že došlo do zásahu práva navrhovateľky. Suma, ktorú navrhovateľka žiada je založená na subjektívnom pocite ako navrhovateľka vníma intenzitu zásahu do svojho práva na ochranu osobnosti s poukazom na následky, ktoré opakované uverejnenie fotografii vyvolalo v živote navrhovateľky. Ako navrhovateľka poukazovala aj v návrhu pochádza z malej dediny, kde v podstate sa všetci poznajú, uverejnenie týchto fotografií spôsobilo pobúrenie medzi obyvateľmi tejto dediny, navrhovateľka sa prestala stýkať so svojimi známymi, prestala navštevovať kultúrne podujatia, stiahla sa do súkromia a to preto, aby nebola predmetom záujmu. Tiež čo sa týka dcéry navrhovateľky, táto veľmi ťažko znášala uverejnenie týchto fotografií, čo sa prejavilo na jej zhoršenom zdravotnom stave, ktoré vyústil až do psychiatrickej liečby.

Na pojednávaní odporca zotrval na svojich vyjadreniach a návrh navrhovateľky žiadal v plnom rozsahu zamietnuť. Zdôraznil, že navrhovateľka sa môže domáhať ochrany dobrej povesti len vtedy, ak týmto atribútom skutočne aj disponovala, resp. disponuje. Navrhovateľka konala a prezentovala sa dlhodobo nemorálne, vulgárne, vyslovene až prízemne a uverejnenie informácii skutočnosti potvrdzujúcich tento skutočný charakter navrhovateľky nie je spôsobilé negatívne zasiahnuť do jej práva na ochranu osobnosti a tým pádom nie je splnená ani podmienka pre vznik zodpovednosti za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti, pretože nemožno totiž porušiť dobrú povesť niekoho kto ju nemá.

Ďalej uviedol, že základným predpokladom vzniku občianskoprávnej zodpovednosti pri zásahu do ochrany osobnosti je, že pôvodca zásahu koná protiprávne, t.j. v rozpore so svojimi povinnosťami. Protiprávnosť však vylučuje skutočnosť, že ak pôvodca realizoval svoje právo pretože v takomto prípade nemohol konať protiprávne. Odporca realizoval svoje práva na slobodu prejavu a primerane čitateľsky zrozumiteľným spôsobom informoval širokú verejnosť o skutočnostiach aj napriek tomu, že sú kontroverzné, ale boli schopné prispieť k diskusii o téme verejného záujmu v demokratickej spoločnosti. Odporca v namietaných článkoch neuvádzal zosmiešňujúce tvrdenia o osobnom živote navrhovateľky. Negatívne emócie vo verejnosti nevyvolal odporca, ale vyvolala ich samotná navrhovateľka svojim účinkovaním v reality šou Farmár hľadá ženu, séria prvá. Navrhovateľka sa v jednotlivých častiach šou prezentovala vulgárnymi až urážlivými tvrdeniami a prejavom často spojeným so sexuálnou tematikou, osobitne sa navrhovateľka nebránila verejnej diskusii o rôznych sexuálnych praktikách. Navrhovateľka sama vyvolala u verejnosti osobitne zvýšený záujem o jej vlastný intímny život. Navrhovateľka sama vyhláseniami a účinkovaním v predmetnej šou urobila verejnou témou časť vlastnej intimity. Predmetné články spolu s uverejnenými fotografiami len dokresľovali tie charakterové vlastnosti navrhovateľky, akými sa sama prezentovala v šou. Ďalej odporca poukazuje na skutočnosť, že vykonaným dokazovaním nebola preukázaná akákoľvek príčinná súvislosť medzi zverejnením namietaných a v návrhu na začatie konania označených článkoch odporcu a následkami ktoré mala navrhovateľka údajne utrpieť na morálnej integrite a ohrozením jej postavenia a uplatnenia v spoločnosti. Svedkovia, ktorí sú blízkymi osobami navrhovateľky dokonca vypovedali, že sa ich vzťah k navrhovateľke od publikovania namietaných článkov nezmenil. Navrhovateľka nepreukázala príčinnú súvislosť medzi uverejnením označených článkov, resp. fotografii a tvrdenou ujmou, ani nepreukázala, že reakcie svedkov boli reakciou na predmetné označené články, resp. publikáciu predmetných fotografií. Pokiaľ sa jedná o list označený Milá V., ide o nedatovaný list, ktorý je podľa obsahu pravdepodobne adresovaný navrhovateľke a to od osôb označených len familiárnymi krstnými menami, F. a Z., k listu je pripojená obálka, kde je ako adresát uvedená navrhovateľka. Na obálke sa nachádza pečiatka pošty s dátumom XX.X.XXXX. Autor v liste reaguje na skutočnosť, že sa o navrhovateľke „začalo“ všade písať. List tak v prvom rade reaguje na všeobecnú medializáciu navrhovateľky v súvislosti s jej účinkovaním v šou Farmár hľadá ženu. V druhom odseku listu sa uvádza, že autori listu sú terčom ohovárania zo strany svojho okolia „kvôli fotkám uverejneným v denníku Nový čas“, „vravia, že sa môžeme hanbiť za takúto rodinu!!“ Ďalej opisujú údajné ústne výčitky okolia voči nim samotným ohľadom bližšie nekonkretizovaných fotiek, ktoré mali byť uverejnené v denníku Nový čas a žiadajú navrhovateľku, aby požiadala o nekonkretizované, verejné ospravedlnenie. Tento list považuje za zjavne účelový a aj po

obsahovej stránke značne abstraktný, pričom tvrdenia nie sú podložené aspoň na elementárnej úrovni. List pôsobí celkovo nejasne, a dokonca z jeho obsahu nemožno ani rozlíšiť, či smeruje k účinkovaniu navrhovateľky v predmetnej šou, alebo či sa má týkať aj uverejnenia fotiek, ktoré sú predmetom tohto konania. Autori listu ako aj samotná verejnosť nerobí v hodnotení osoby navrhovateľky rozdiel medzi jej účinkovaním v predmetnej šou predovšetkým jej vlastnou prezentáciou a výrokmi tam uvedenými a uverejnenými fotografiami v namietaných článkoch, nakoľko povaha a charakter uverejnených fotografii predstavuje len pokračovanie medializovaného obrazu osobnostných vlastností a životného štýlu osoby navrhovateľky, ktorý vytvorila samotná navrhovateľka svojim účinkovaním v predmetnej šou. K ďalšiemu dôkazu, ktorým sú dve fotky vozidla s nápisom v námraze na čelnom skle a ľavom prednom skle vozidla, uviedol, že navrhovateľka predložila ako dôkaz dve fotky vozidla, ktoré mali byť podľa navrhovateľky vyhotovené dňa 9.2.2011, pričom podľa názoru odporcu tu absentuje akékoľvek presvedčivé spojenie predložených fotografii, resp. tých nápisov s osobou navrhovateľky. Z predložených fotografií sa nedá identifikovať miesto ani čas vyhotovenia, rovnako nemožno zistiť identitu vozidla, teda jeho typ, model či ev. č. vozidla a absentuje akékoľvek spojenie vlastníctva, držby alebo užívania predmetného vozidla navrhovateľkou alebo jej príbuznými. Na prvej fotografii čelného skla vozidla sa nachádzajú dva nápisy a to fľandra a farmárka. Na druhej fotografii ľavého predného skla sa nachádza nápis kurva, uvedené nápisy vyhotovené neznámou osobou nijakým spôsobom nekonkretizujú osobu navrhovateľky. To, že sa jeden z nápisov „farmárka“ evokuje účasť v šou Farmár hľadá ženu ešte neznamená, že sa má jednať o osobu navrhovateľky, nakoľko je všeobecne známe, že navrhovateľka nebola jedinou účastníčkou ženského pohlavia v predmetnej šou. Aj keby nápisy smerovali voči osobe navrhovateľky, žiaden z nápisov nespája jej osobu s uverejnením namietaných fotografii odporcom, čo potvrdzuje aj široký časový odstup zverejnenia namietaných fotografii a vzniku týchto nápisov. Nakoľko verejnosť nerobí v hodnotení osobe navrhovateľky rozdiel medzi účinkovaním v predmetnej šou predovšetkým jej vlastnou prezentáciou a výrokmi a uverejnením namietaných článkov s fotografiami, povaha a charakter uverejnených fotografii predstavuje len pokračovanie medializovaného obrazu osoby navrhovateľky, ktorý vytvorila sama svojim účinkovaním v predmetnej šou. Vyššie uvedené nápisy na vozidle preto s najväčšou pravdepodobnosťou smerovali práve k účinkovaniu navrhovateľky v samotnej šou Farmár hľadá ženu.

K dôkazom označeným navrhovateľkou na preukázanie zásahu do sféry jej dcéry a to psychiatrickému vyšetreniu dcéry navrhovateľky vyhotovenom S.. F. U. z 16.3.2011 poukázal na to, že v lekárskom náleze sa uvádza, že dcéra navrhovateľky bola odoslaná na psychologické vyšetrenie obvodným lekárom pre depresívne stavy po medializácii informácii o matke v tlači. Ďalej sa uvádza, že dcéra navrhovateľky má strach „zo strápnenia sa“ pred okolím od medializácie informácii o jej matke v tlači, odmietala chodiť do školy. Vyslovil záver, že z anamnézy ako aj z celého nálezu psychológa vyplýva, že dcéra navrhovateľky dlhodobo trpí depresiami, apatiou k škole a okoliu a bola opakovane od roku 2010 hospitalizovaná a liečená na intoxikáciu a je neurologickým pacientom. K opakovanej uvádzanej príčine depresívnej epizódy „medializácia informácií o matke v tlači“ uviedol, že takéto tvrdenie, resp. výraz je neurčitý, konštatuje skôr všeobecný fakt, že navrhovateľka sa stala mediálne známou osobou a to najskôr pre jej účinkovanie v šou. Hoci bola uvádzaná medializácia v tlači, osoba navrhovateľky bola zjavne vo väčšej miere medializovaná prostredníctvom televízneho vysielania t.j. najmä v rámci šou Farmár hľadá ženu. K dôkazu označenému ako pedopsychiatrické vyšetrenie, nález dcéry navrhovateľky vyhotovený MUDr. S. Z. z 10.3.2011, uviedol, že v náleze je len zachytené subjektívne tvrdenie dcéry navrhovateľky, že ju trápi „že nemôže spať, aj to čo uverejnili noviny“ a možno zhrnúť, že vyššie uvedený ťažký zdravotný a psychický stav dcéry navrhovateľky má dlhodobý charakter.

Pokiaľ sa navrhovateľka v tomto konaní domáha priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch zopakoval, že pri náhrade nemajetkovej ujmy, ide o náhradu reálne vzniknutej ujmy. To potvrdzuje aj účel tohto inštitútu, ktorým je reparovať ujmu, ktorá bola neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti spôsobená. Z uvedeného potom jasne vyplýva, že predpokladom uplatnenia tohto inštitútu je to, aby ujma vznikla, inak nie je čo reparovať. Pri určovaní výšky náhrady súd prihliada na závažnosť vzniknutej ujmy. Aj táto dikcia nasvedčuje tomu, že sa nahrádza existujúca, to znamená vzniknutá ujma, ktorá musí byť v konaní preukázaná a nielen deklarovaná na základe domnienok a hypotéz. Pre aplikáciu § 13 ods. 2 Obč. zák. musí z dokazovania vyplynúť bezpečný záver, že k zníženiu váženosti v značnej miere aj došlo, pretože súd nemôže priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch iba vtedy, môže priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch iba vtedy, ak k takejto ujme skutočne došlo. Súd môže priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch iba vtedy, ak by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie vo forme morálnej, čo expressis verbis vyplýva z § 13 ods. 2 Obč. zák. a preto musí byť

preukázané, že došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere, teda že negatívny účinok neoprávneného zásahu je značný. Inými slovami povedané, peňažná satisfakcia je prípustná len vtedy, ak je dokazovaním preukázané, že osobná ujma je spojená so zvlášť citeľným znížením a sťažením postavenia občana v spoločenských kruhoch, kde sa pohybuje a jej zmierenie a vyváženie nemožno napraviť inak. V tejto súvislosti odkázal súd na rozsudok KS Trnava 6C/110/00 zo dňa 11.12.2001 alebo rozsudok NS SR NCdo 278/02 z 26.2.2003. Z dikcie § 13 ods. 2 Obč. zák.. teda jednoznačne vyplýva, že zníženie vážnosti fyzickej osoby v spoločnosti a to dokonca v značnej miere musí byť preukázané dôkazmi. K tomuto záveru súd nemôže dospieť len na základe domnienok alebo hypotéz. Náhrada nemajetkovej ujmy má voči morálnemu zadosťučineniu subsidiárnu funkciu. Rovnako poukázal v tejto súvislosti na rozsudok NS SR uverejnený pod R29/2001. Určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy je predmetom voľnej úvahy súdu, čo však neznamená, že je jeho ľubovôľou, pretože súd musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu a na základe neho musí založiť svoje rozhodnutie na celkom konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách relevantných dôkazoch. Pokiaľ ide o vyjadrenie intenzity a rozsahu ujmy, treba vychádzať z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom či inom prostredí fyzickej osoby. Túto mieru treba zisťovať dokazovaním, a posúdiť na základe poznania a vyhodnotenia tejto reakcie. V tejto súvislosti odkázal súd na rozsudok NS SR 4Cdo/15/2003 uverejnený v časopise Zo súdnej praxe 32/2013. Konanie o ochranu osobnosti je konaním návrhovým, je na žalobcovi, aby uniesol dôkazné bremeno ohľadne preukázania závažnosti vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo. Nie je úlohou súdu, aby ex offo nahrádzal procesnú aktivitu žalobcu ohľadne jeho dôkazného bremena a vyhľadával dôkazy za žalobcu. Je to žalobca, kto musí preukázať príčinnú súvislosť medzi neoprávneným zásahom a ujmou, o ktorej tvrdí, že je spôsobená neoprávneným zásahom, pretože žalovanému možno pričítať len ujmu, ktorá je v príčinnej súvislosti s neoprávneným zásahom. Výška náhrady nemajetkovej ujmy musí byť primeraná. Za obmedzenie, aj za zásah do slobody prejavu a práva na informácie je potrebné považovať uloženie povinnosti nahradiť nemajetkovú ujmu. V tejto súvislosti odkazujeme na rozsudok ESPĽP vo veci Marvonek proti SR z roku 2001. Ako vyplýva z rozsiahlej konštantnej judikatúry ESPĽP, na ktoré poukázal už odporca vo svojich písomných vyjadreniach, slobodu prejavu ako aj právo na informácie možno v demokratickej spoločnosti obmedziť iba aj je obmedzenie primerané. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, základným predpokladom vzniku nároku na zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je to, že iná, teda morálna forma zadosťučinenia nie je postačujúca. Z uvedeného preto vyplýva, že navrhovateľka pre uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch neuniesla dôkazné bremeno a žiadnym spôsobom nepreukázala 1. Vznik reálnej ujmy v príčinnej súvislosti s informáciami a fotografiami publikovanými v článkoch odporcu označených v návrhu na začatie konania, 2. Zníženie jej dôstojnosti v značnej miere, ktoré by odôvodňovala priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a 3. Primeranosť výšky požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 12 ods. 1 Občianskeho zákonníka písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkajúce sa fyzickej osoby alebo jej prejavov osobnej povahy sa smú vyhotoviť alebo použiť len s jej privolením.

Podľa § 12 ods. 2 Občianskeho zákonníka privolenie nie je potrebné, ak sa vyhotovia alebo použijú písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky, zvukové alebo obrazové a zvukové záznamy na úradné účely na základe zákona.
Podľa § 12 ods. 3 Občianskeho zákonníka podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy sa môžu bez privolenia fyzickej osoby vyhotoviť alebo použiť primeraným spôsobom tiež na vedecké a umelecké účely a pre tlačové, filmové, rozhlasové a televízne spravodajstvo. Ani také použitie však nesmie byť v rozpore s oprávnenými záujmami fyzickej osoby.

Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

Podľa čl. 8 ods. 2 Dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

Podľa čl. 10 ods. 2 Dohovoru výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

Podľa čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, prehraním audiovizuálnych záznamov, výsluchom účastníkov a výsluchom svedkov.

Podľa správy S., klinickej psychologičky a psychoterapeutičky, N. J. udávala poruchy správania z dôvodu zvýšenej iritability, nerozhodnosti, hostilných postojov a pasivity pri depresívnej nálade. Podľa lekárskej správy S.. S. Z., detského psychiatra, z vyšetrenia N. J. lekár zistil subjektívne potiaže poruchy spánku, problémy v škole, pocity smútku až frustrácii.
Súd z navrhovateľkou predloženej fotografie na čl. 7 zistil, že zachytáva okná motorového vozidla na strane vodiča s nápisom kurva. Fotografia na čl. 8 zachytáva nápis na čelnom skle automobilu fľandra, farmárka.
Súd z listu pisateľa označeného ako F. s Z. a detičkami zistil, že v liste sú uvedené problémy so zverejnením fotografii v denníku Nový Čas z dôvodu ohovárania, že sa môžu hanbiť za členov takej rodiny.
Súd v konaní oboznámil vydania denníka Nový Čas z 13.12.2010 s označením článku „Ani v šou nebola neviniatko, rozchod kvôli týmto fotkám“ ako aj fotokópiu titulnej stránky Nový Čas s fotografiou navrhovateľky s nadpisom „V. pre farmára“, fotografiu z denníka Nový Čas s označením „téma dňa“ s fotografiou navrhovateľky s komentárom „Farmárová V.“, a kópie strán denníka Nový Čas z 11.12.2010 s článkom a fotografiami „Na toto ho dostala?!“ s úvodníkom „L. vyvolaná V.“, „Toto je tvoja vyvolená!, L. pozeraj“ s fotografiou navrhovateľky.
Súd oboznámil obsah zmluvy medzi KUUL.TV, s.r.o. a navrhovateľkou, v ktorej sa zaviazala k účasti v relácii „Farmár hľadá ženu 2-9 časť“ s dohodnutými zmluvnými podmienkami.
Súd vykonal reprodukciu nahrávky Farmár hľadá ženu, 6, epizóda a to spustením časovej stopy od 28 min. 50 sek pričom zistil, že na zázname je zachytený úsek, kedy navrhovateľka masíruje protagonistu, ktorý je vyzlečený do spodného prádla a ktorý jej dával narážky pri tom ako ležal na chrbte, ktorá strana tela sa má masírovať. Navrhovateľka na narážky odpovedala, keď chceš ináč, mal si si dať dole aj zbytok. Následne bola rozprava medzi účinkujúcimi s narážkami na jazde na dvojnohom koňovi, kedy protagonistka Z. uvádzala, že ona na dvojnohom koňovi skákať nebude. Komentár k masírovaniu smeroval k vyjadreniu, že V., teda navrhovateľka už sedí na dvojnohom koňovi. Následne bola rozprava ohľadom vyradzovania adeptov súťaže, kde bola vyradená L.. Navrhovateľka pri rozprave uviedla, že urobí všetko preto, aby si L., teda hlavného protagonistu získala. Pri rozprave v sade medzi

navrhovateľkou V. a ďalšou účinkujúcou Z. použil sprievodca komentár, že kto aké zbrane vytiahne. Nasledoval komentár, že obe protagonistky našli spoločnú reč a pri zbieraní ringlôt. Navrhovateľka uviedla, že aj do riti je to občas dobré, keď máš plné črevá, nakoľko nasledujúca protagonistka uviedla, že ona to robiť nebude, a je zvedavá, čo by povedala, keby si to nastrkala do riti. Navrhovateľka na to odpovedala, že podľa toho čo, pričom ďalšia účinkujúca Z. uviedla, že ona hovorí stále o ringlotách.
Súd z prezentácie 9. epizódy relácie Farmár hľadá ženu 1, sprievodca konštatoval, že L. nechal na farme V., pričom odchádza Z. a vyjadril názor, že im to bude spolu klapať, hoci V. je mladšia o 15 rokov. Nasledoval záber na spoločnú vášeň a to sprevádzanie koní. K otázke moderátorky či je V. zamilovaná, uviedla, že niečo tam je, ale zamilovaná by bolo silné slovo, padla zmienka o priateľovi V., čo si chce L. preveriť. Sprievodca dejom ďalej konštatoval, že pobyt končí a niečo sa tam zapálilo. Hlavný protagonista farmár L. ponúkal pobyt dlhší o dva dni, vzájomne na farme a konštatoval svoju zamilovanosť. Podľa sprievodného komentára V., teda navrhovateľka priťahuje L. a na otázku odpovedala, že ak by bolo tak ako doteraz, tak asi by s ním žila. Na otázku moderátorky, či si vie predstaviť mať s ním dieťa neodpovedala a na ďalšiu otázku, či budú spolu pokračovať uviedli, že zostávajú spolu ďalej s poukazom na ponúknutý pobyt dlhší o dva dni. V nasledujúcom komentári bolo konštatované, že L. vyjadroval básne pre navrhovateľku, ktorá uviedla, že dúfa že jej to bude rozprávať aj na dobrú noc, pričom obaja protagonisti si prejavovali vzájomnú náklonnosť aj bozkami. V závere moderátor konštatoval, že po mesiaci L. na farme zostal sám, a protagonista L. uviedol, že V. nepresvedčila jeho, ďalej to nemá medzi nimi zmysel, avšak oznámili to len po telefóne, pretože ich vzťah nevyšiel.

Navrhovateľka vo výpovedi uviedla, že sa jedná o zverejnenie čisto súkromných fotografií, ktoré nedávala nikomu. Tieto fotografie vyhotovoval jej priateľ. Boli zaznamenané na starý fotoaparát, asi klasický film. Film mala ona, či mal z neho priateľ ešte nejaké fotky to nevedela uviesť, filmu sa zbavila, keď sa sťahovala z Q.. Fotky dával vyrábať priateľ, nevedela v koľkých exemplároch. Na otázku súdu, či prezentovala tieto fotografie v šou Farmár hľadá ženu uviedla, že tieto neprezentovala, neponúkala na predaj na zverejnenie, nedala súhlas s ich verejnou prezentáciou, pretože boli len súkromného charakteru.

Svedkyňa N. H., uviedla, že v čase vydania článkov som bola redaktorkou. Relácia Farmár hľadá ženu jej bola pridelená a musela riešiť všetky veci s ňou spojené. Navrhovateľka podľa jej názoru patrila k tým kontroverznejším, nemala problém otvorene sa rozprávať aj o veciach súkromného charakteru, nemala problém otvorene dávať najavo svoje city a niekedy aj rozprávať o veciach, ktoré nepatria na obrazovku. Bola spoluautorkou článku z 11.12.2010 a autorkou článku z 13.12.2010 „rozchod kvôli týmto fotkám“. Vtedy robila rozhovor aj s pani K., ktorá bola tiež zúčastnená v tejto reality šou a rozprávala sa s ňou o rôznych veciach, ktoré sa diali a mali sa stať na tejto farme. Keďže D. K. bola taká, ktorá komunikovala aj po šou s jednotlivými účastníčkami, tak sa jej pýtala, či jej vie niečo povedať aj o fotografiách, ktoré prišli do redakcie Nového času, a povedala, že sa o nich navrhovateľka zmienila. Fotografie im prišli poštou. S uverejnením fotografii nebol vyplácaný žiadne honorár, aspoň o tom netuší.

Svedkyňa L. H. uviedla, že je autorka a spoluautorka článku v súvislosti s reláciou Farmár hľadá ženu I, nakoľko je regionálna redaktorka pre odporcu a redakcia potrebovala vyjadrenie navrhovateľky k inkriminovaným fotografiám. Tie jej boli poslané z Bratislavy a mala zistiť reakciu navrhovateľky. O tom kto fotografie poskytol nemá vedomosť. Mala spraviť rozhovor s navrhovateľkou, ktorá býva v žilinskom kraji. Šla na adresu, ktorú jej poslali z Joj, najskôr doma nebola, potom ju stretla keď sa vrátila autom. Keď jej ukázala fotografie, ktoré poslali z redakcie MMS, jej reakcia bola taká, že najprv tvrdila, že fotografie boli zmanipulované, pretože ona sa nikdy nefotila nahá, resp. odhalená, následne udáva, že ona mala originálne fotografie v mobile, chcela mi ich ukázať a potom si spomenula, že tento mobil bol na farme, nakoniec to uzavrela tak, že tieto fotografie mali dvaja ľudia, ktorí by ich určite nedali nikomu a že nie je problém takéto fotografie zmanipulovať. Na otázku právneho zástupcu navrhovateľky, či informovala navrhovateľku o tom, že fotografie budú uverejnené a že budú súčasťou článku uviedla, že ona mala zistiť len jej reakcie.

Svedkyňa D. K. uviedla, že navrhovateľka v priebehu natáčania relácie Farmár hľadá ženu povedala, že jej priateľ zhotovil fotografie na ktorých bola nahá a viac sa k tomu nevyjadrovala, nechválila sa nimi. O fotkách vedeli aj iné ženy z ich partie. Vie tiež o tom, že navrhovateľke mal byť odcudzený mobilný telefón, prípadne že jej mal spadnúť do práčky. Fotografie od navrhovateľky nevidela, videla ich prvý krát v novinách. Navrhovateľka sa do relácia mala prihlásiť po tom, čo sa pohádala s priateľom.

Svedkyňa S. H. uviedla, že je kamarátka s navrhovateľkou. Fotografie videla na internete, poslala jej ich kamarátka, ktorá vedela, že sa priatelí s navrhovateľkou. Reakcia bola „No vidíš akú máme kamarátku“. Reakcie jej známych boli, že čo to má za kamarátku a že či nemá aj ďalšie iné foto, prečo sa s ňou baví keď je taká a tak. Predtým o existencii fotografií nevedela. Fotografie videla aj v Novom Čase. Reakcie okolia na fotografie boli také, že boli nevrlí, keď im povedala, že sa s ňou bude aj naďalej kamarátiť, pretože navrhovateľku pozná a nerobí úsudok k tomu, čo sa stalo predtým, ale teraz. S navrhovateľkou sa o fotografiách nerozprávala, pretože sa uzavrela do seba. Navrhovateľka jej povedala, že fotografie jej ukázala novinárka, ktorej povedala že nechce aby tam boli.

Svedkyňa Z. G., uviedla, že fotografie videla v Novom čase. Bola na ne upozornená viacerými ľuďmi a videla obe vydania. Počula od rôznych ľudí na to rôzne názory. Uviedla, že si napríklad pamätá situáciu v potravinách, kde sa predával Nový čas, kupoval si ho pán pred ňou a bavil sa o tom s iným pánom s úsmevom na perách za prítomnosti predavačiek, že máme v dedine pornoherečku, erotomanku, celebritu. Problémy mala aj doma, nakoľko sa priatelí s navrhovateľkou a manžel jej zakázal sa s ňou stretávať. Keď sa chcela s ňou stretnúť alebo vypočuť si ju, musela za ňou chodiť večer, aby ju nikto nevidel. Pravdu povediac hanbila sa za to a dodnes pokiaľ nemusí tak k navrhovateľke nechodí. O fotografiách jej rozprávala aj dcéra, pretože sa bavili sa o tom v škole, bavili sa aj o tom učiteľky a že to bolo dosť nepríjemné. Dcéra jej hovorila, či sa nehanbí sa s ňou kamarátiť, čo sa o tom všetkom hovorí, tiež manžel, ktorý povedal, že sa na to nedokáže ani pozerať, spočiatku tomu ani neveril, až keď prišiel z roboty a bavili sa o tom kolegovia, tak povedal, že nech sa neopováži za ňou chodiť. Situácia trvala pol možno trištvrte roka, teraz sa to obnovilo po tom, ako sa začala opakovať táto relácia. O existencii fotografií nevedela, lebo patrili do minulosti navrhovateľky. Keď sa navrhovateľka prihlásila do relácie Farmár hľadá ženu tak ju sami podporovali, pretože navrhovateľka má vzťah k zvieratám, má rada kone.

Svedok O. V. uviedol, že videl fotografie v obchode, predtým o nich len počul. Ľudia si robili srandu a udávali, že je to taká fľandra, či sa nehanbí takto pretŕčať pred novinármi. Keď na to povedal, že určite sa takto nepretŕčala pred novinármi, pretože je to jeho neter, následne všetci stíchli a iba sa tak pochechtávali. Taktiež jeden jeho priateľ, ktorý nevedel, že sa jedná jeho neter mu hovoril, že čo to tam máme v X. za prípad, za kurvu, keď sa takto vytŕča pred novinármi, že kto vie čo sa tam všetko udialo, že to ani v novinách neukázali. Keď som bol po lete na návšteve na kávu u navrhovateľky, tak som videl ako to zobralo jej dcéru, ktorá iba ležala na posteli a mala pustený počítač, televíziu, pozerala do plafónu a nič nerozprávala. Keď sa pýtal čo sa stalo, či je chorá, navrhovateľka uviedla, že ju to zobralo psychicky odvtedy ako boli zverejňované tie fotky. Uviedla, že s ňou museli chodiť aj k psychiatrovi. On si pamätá, že predtým chodila aj do kostola, chodila po dedine, pozdravila sa, odvtedy chodievala len bokom do kostola ani nepáchla. Ako beží znova relácia, začalo sa to rozoberať opäť. Keď spomenie V., tak sa ho každý spýta, či to je tá, čo mala tie fotky v novinách. Predtým o existencii fotiek nikto nevedel.
Uviedol ďalej, že reakcie na účinkovanie navrhovateľky v relácii boli v poriadku a nebolo tam nič, čo by bolo proti jeho srsti.

Svedkyňa O. H. uviedla, že fotografie videla až prvý krát v novinách, dozvedela sa o nich až z telefonátu, aby si pozrela úvodnú stránku Nového času, ktorý vychádza v nasledujúci deň. Reakcie na to neboli najlepšie, bol to výsmech, ohováranie. Tvrdili, že v dedine máme pornoherečku, kurvu a pod. rozoberali to všade, pri stánku a tak. Od vtedy je navrhovateľka utiahnutá, menej chodí medzi ľudí. Stiahli sa aj jej priatelia.

Predmetom konania je náhrada nemajetkovej ujmy za porušenie osobnostných práv navrhovateľky a to zverejnenie fotografií osobnej povahy. Predmetom konania nie je a neboli informácie zverejnené v článkoch „Na toto ho dostala ?!", ktorý bol uverejnený na str. 20 a 21 denníka NOVÝ ČAS zo dňa 11.12.2010;„Ani v šou nebola neviniatko, Rozchod kvôli týmto fotkám!", ktorý bol uverejnený na str. 24 a 25 denníka NOVÝ ČAS zo dňa 13.12.2010 „Najlepšie tipy roku 2010 !", ktorý bol uverejnený na str. 2 - 4 denníka NOVÝ ČAS zo dňa 08.01.2011. Predmetom bolo zverejnenie obrazových snímok osobnej povahy týkajúce sa navrhovateľky bez je privolenia. Navrhovateľka nedefinovala zásah do osobnostných práv z dôvodu uvedenia nepravdivých alebo difamujúcich údajov v článkoch ale jednoznačne ho definovala zverejnením fotografií osobnej povahy bez privolenia.

Súd sa ďalej zaoberal tým, či zverejnené fotografie ako obrazové snímky sú osobnej povahy, či boli alebo neboli vyhotovené s jej privolením a či boli zverejnené s jej privolením (§ 12 ods. 1 Občianskeho zákonníka), pričom súd vzal zreteľ aj na skutočnosť, či je daná zákonná licencia podľa § 12 ods. 3

Občianskeho zákonníka podľa ktorej, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy sa môžu bez privolenia fyzickej osoby vyhotoviť alebo použiť primeraným spôsobom tiež na vedecké a umelecké účely a pre tlačové, filmové, rozhlasové a televízne spravodajstvo a ak áno súd skúmal, či použitie obrazových záznamov nie je v rozpore s oprávnenými záujmami fyzickej osoby.
Vzhľadom na skutočnosť, že na zverejnených fotografiách je zachytené úplne nahé telo navrhovateľky, ktorá je zachytená na fotografiách sama v určitých pózach, nemožno mať pochybnosti o tom, že sa jedná o fotografie osobnej povahy.
Vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľka na fotografiách pred osobou, ktorá zábery vyhotovovala „pózuje“, je zrejmé, že fotografie boli vyhotovené s jej vedomím, za jej aktívnej účasti a teda aj so súhlasom. O tom, že by bola k vyhotoveniu fotografií donútená sa navrhovateľka nezmienila a donútenie alebo iné skutočnosti, ktoré by preukazovali absenciu slobodného súhlasu ani netvrdila.
Navrhovateľka však popierala udelenie súhlasu, ktorý je podľa § 12 ods. 1 potrebný na zverejnenie obrazových snímok osobnej povahy. Odporca takýto súhlas netvrdil, navrhovateľka udelenie súhlasu popierala a preto súd vychádzal zo skutkových zistení, že súhlas podľa § 12 ods. 1 Občianskeho zákonníka na zverejnenie fotografií nebol daný. Súd udelenie súhlasu na zverejnenie fotografií v periodiku Nový Čas nezistil ani zo zmluvy medzi navrhovateľkou a KUUL.TV a nezistil, že by navrhovateľka tieto fotografie niekedy publikovala alebo ponúkala na zverejnenie.

Súd sa preto ďalej zaoberal skutočnosťou, či bola alebo nebola naplnená zákonná licencia (tzv. spravodajská) na zverejnenie fotografií podľa § 12 ods. 3 Občianskeho zákonníka, pretože zákonnú licenciu (tzv. úradnú) podľa § 12 ods. 2 Občianskeho zákonníka možno jednoznačne odmietnuť.
Podľa charakteru a spôsobu zverejnenia fotografií možno logicky ustáliť, že neboli použité na vedecké a umelecké účely. Podľa názoru súdu, že sa nejedná o fotografie spravodajské, ktoré by zachytávali osobu pri určitej situácii a boli schopné vypovedať o deji a nejedná sa ani o zachytenie podobizne pre identifikovanie osoby, je vylúčené, že by fotografie boli zverejnené pre účely tlačového spravodajstva. Podľa názoru súdu je úplne vylúčené, že fotografie boli použité tak, aby neboli v rozpore s oprávnenými záujmami fyzickej osoby, pretože ani jeden oprávnený záujem navrhovateľky na zverejnení fotografií odporca neprezentoval.

Základom sporu z právneho hľadiska je konflikt medzi ústavou a dohovorom garantovanou slobodou prejavu (čl. 26 ods. 1 ústavy a čl. 10 dohovoru) a základným právom navrhovateľky, ktoré je taktiež garantované ústavou (najmä čl. 19 ústavy a čl. 8 dohovoru). Podstatou rozhodovania vo väčšine obdobných právnych sporov je hľadanie vyváženého vzťahu medzi ústavou, garantovaným právom na ochranu cti, dôstojnosti či súkromia na jednej strane a slobodou prejavu a základným právom na informácie na strane druhej. V tomto smere už svoje názory viac krát vyjadril Ústavný súd ako aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorých rozhodnutia vo vzťahu k ochrane základných práv sú pre súd záväzné.

Všeobecne možno konštatovať, že každý konflikt vo vnútri systému základných práv a slobôd (resp. ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách) treba riešiť prostredníctvom zásady ich spravodlivej rovnováhy (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 22/06, m. m. PL. ÚS 6/04, III. ÚS 34/07). Všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, kým uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu, či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 7/96).
Aj podľa judikatúry ESĽP, sloboda prejavu predstavuje jeden zo základných pilierov demokratickej spoločnosti a jednu zo základných podmienok jej rozvoja a sebarealizácie jednotlivca. Uplatňuje sa nielen vo vzťahu k „informáciám“ a „myšlienkam“, ktoré sa prijímajú priaznivo, resp. sa pokladajú za neurážlivé a neutrálne, ale aj k tým, ktoré urážajú, šokujú alebo znepokojujú štát alebo časť obyvateľstva. Vyžaduje si to pluralizmus, znášanlivosť a veľkorysosť, bez ktorých nemožno hovoriť o „demokratickej spoločnosti“ (Handyside v. Spojené kráľovstvo, sťažnosť č. 5493/72, rozsudok zo 7. decembra 1976, § 49). V niektorých situáciách však musí sloboda prejavu ustúpiť. Limitačné klauzuly vyjadrené v čl. 26 ods. 4 ústavy (a tiež v čl. 10 ods. 2 dohovoru) explicitne uvádzajú dôvody obmedzenia slobody prejavu, pričom ide o obmedzenia, ktoré musia zodpovedať vždy demokratickému charakteru spoločnosti („opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné“). Dôvodom takéhoto obmedzenia môže byť aj „ochrana práv a slobôd iných“, teda okrem iného aj záruky vyplývajúce zo základného práva na ochranu osobnosti v rozsahu garantovanom v čl. 19 ústavy a konkretizovanom najmä v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré chránia súkromné osoby pred neoprávnenými zásahmi zo strany iných súkromných osôb alebo

štátu. Nutnosť zohľadniť slobodu prejavu pri posudzovaní veci zverejnenej novinárom nemôže znamenať rezignáciu na ochranu osobnosti.

Z doterajšej judikatúry vyplýva, že obmedzenie akéhokoľvek základného práva alebo slobody, a teda aj slobody prejavu, možno považovať za akceptovateľné len vtedy, ak ide o obmedzenie, ktoré bolo ustanovené zákonom, zodpovedá niektorému ustanovenému legitímnemu cieľu a je nevyhnutné v demokratickej spoločnosti na dosiahnutie sledovaného cieľa, t. j. ospravedlňuje ho existencia naliehavej spoločenskej potreby a primerane (spravodlivo) vyvážený vzťah medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom, t. j. musí ísť o obmedzenie, ktoré je v súlade so zásadou proporcionality (m. m. I. ÚS 4/02, I. ÚS 36/02, I. ÚS 193/03).

Podľa judikatúry priznanie nárokov z osobnostných práv pri zverejnení informácie proti odporcovi, ktorý je vydavateľom tlače znamená v určitom rozsahu obmedzenie slobody prejavu a teda musí ísť o obmedzenie, ktoré sleduje len ochranu práva na súkromie, resp. práva na ochranu osobnosti navrhovateľky, čo nepochybne možno považovať za legitímny cieľ.

Na hodnotenie oprávnenosti novinára informovať verejnosť, teda vlastne jeho právo zverejniť fotografie navrhovateľky osobnej povahy, súd použil test proporcionality založený v hľadaní odpovedí na otázky KTO, O KOM, ČO, KDE, KEDY a AKO zverejnil informáciu.

KTO/
Z hľadiska dôležitosti výmeny názorov v demokratickej spoločnosti možno subjekty uplatňujúce slobodu prejavu klasifikovať do viacerých skupín.
Z judikatúry ESĽP vyplýva, že privilegované postavenie z aspektu ochrany slobody prejavu patrí novinárom a masmédiám, a to zvlášť pri informovaní o veciach verejného záujmu ak aj o osobách, ktorá sa stali osobami so zvýšeným záujmom verejnosti. Novinári majú (sociálnu) povinnosť poskytovať informácie a myšlienky týkajúce sa všetkých záležitostí verejného záujmu a verejnosť má právo takéto informácie dostať. Novinárom je dokonca umožnené používať určitú mieru preháňania a provokácie (Perna v. Taliansko, rozsudok z 25. júla 2001). Odporca je vydavateľom denníka Nový čas, v ktorom boli fotografie zverejnené. Teda v určitom rozsahu má odporca postavenie „nositeľa“ slobody prejavu, v zmysle ktorého sa na odporcu vzťahuje zvýšená ochrana (privilegované postavenie) poskytovaná novinárom, resp. masmédiám.

O KOM/
Dôsledkom snahy o podporu výmeny názorov o verejne zaujímavých témach je kategorizácia adresátov kritiky. Stupeň dovolenej kritiky sa mení podľa charakteristiky osobnosti adresáta. Hranice akceptovateľnej kritiky sú najširšie u politikov a najužšie u „bežných“ občanov. Medzi týmito mantinelmi sú ešte osoby tzv. verejného záujmu, ktoré svojou činnosťou sa sami vystavili takémuto záujmu verejnosti.
Podľa názoru vysloveného Ústavným súdom Českej republiky je vecou verejnou nielen všetka agenda štátnych orgánov a štátnych inštitúcií, osôb pôsobiacich vo verejnom živote, ale vecou verejnou je aj umenie vrátane novinárskych aktivít a showbiznisu a ďalej všetko, čo na seba upútava verejnú pozornosť. Tieto verejné záležitosti môžu a majú byť verejne posudzované (pozri nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 453/03. ESĽP hoci aj poukazuje na špecifickú a dôležitú úlohu médií, osobitne zdôrazňujúc úlohu tlače, stanovuje, že ani tlač nemôže prekračovať určité hranice, predovšetkým so zreteľom na ochranu povesti a práv iných, ak to nie je vo verejnom záujme. Len v prípade verejného záujmu prislúcha tlači oznamovať (pri súčasnom rešpektovaní jej povinností a zodpovednosti) informácie a myšlienky aj o ostatných témach všeobecného záujmu (Fressoz a Roire proti Francúzsku, rozsudok z 21. januára 1999, De Haes a Gijsels proti Belgicku, rozsudok z 24. februára 1997, Bladet Troms a Stensaas proti Nórsku z 20. mája 1999, rozhodnutie č. 59320/00 z 24.6.2004, von Hannover proti Nemecku, rozsudok ESPĽP Pedersen&Baadsgaardproti Dánsku zo dňa 17.12.2004, rozsudok ESĽP zo dňa 14.6.2007 č. 71111/01 vo veci Hachette Filipacchi Associés proti Francúzsku, rozsudok z 18.1.2011 č. 39401/04 MGN Limited proti Spojenému kráľovstvu Veľkej Británie a Severného Írska, Société Prisma Presse proti Francúzku z 1. júla 2003).
Zo zverejnených fotografií možno zreteľne a jednoznačne stotožniť osobu navrhovateľky a to aj s poukazom na obsah článkov, kde bola identifikovaná ako Renátka z relácie Farmár hľadá ženu. Nepochybne účinkovanie v relácii „reality show“ navrhovateľka sa vystavila záujmu verejnosti a stala

sa tak osobou verejného záujmu, ktorá musí zniesť zvýšený záujem verejnosti o jej osobu a tomu aj zodpovedajúce práva novinárov na zverejňovanie informácií.
Európsky súd sa vyslovil, že obmedzenie slobody vyjadrovania je náležité len za určitých okolností, pričom miera a vymedzenie boli stanovené v rozhodnutí o neprijatí sťažnosti ESPĽP vo veci Société Prisma Presse proti Fransúcku z 1. júla 2003, podľa ktorého život politika je chránený, ak je jediným účelom pre jeho zverejnenie uspokojiť zvedavosť verejnosti a vytvoriť lukratívny obchod pre médiá. Dokonca aj keď sú osoby známe verejnosti, informácie o súkromných aspektoch ich života musia prispievať k diskusii o problémoch vo verejnom záujme spoločnosti, teda bez verejného záujmu nie je daný dôvod zásahu do súkromia aj verejných osôb. Podstatná miera mantinelov bola stanovená aj v rozhodnutí vo veci Caroline von Hannover proti Nemecku z 24.6. 2004, v ktorom bol vyslovený záväzný právny názor, že síce sloboda prejavu zahŕňa aj zverejnenie fotografií, avšak jedná sa o oblasť, v ktorej ochrana práv a povesti iných je osobitne dôležitá a zverejnenie obrazových záznamov nie je dôvodné pokiaľ sa netýka rozširovania "myšlienok" ale ide len o obyčajné zobrazenie obsahujúce veľmi osobné alebo dokonca intímne "informácie" o osobe bez legitímneho cieľa informovať o určitej skutočnosti vo verejnom záujme. Je potrebné nájsť rovnováhu medzi ochranou súkromného života a slobodou prejavu, ktorá sa musí prejaviť v tom, či zverejnené fotografie a články prispievajú k diskusii o záležitostiach všeobecného záujmu. Verejnosť nemôže mať právo na informácie o súkromnom živote verejne známych osobností vo všetkých prípadoch. Aj keby verejný záujem, akým je obchodný záujem časopisov na zverejnení fotografií a článkov, existoval, ich takéto záujmy bez sledovania legitímnych cieľov musia ustúpiť právu na ochranu súkromného života. Obdobne podľa rozhodnutia ESĽP vo veci X proti Islandu, z 18. mája 1976 právo na súkromie je nie len právo na rešpektovanie súkromného života, teda práva na život podľa vlastných predstáv chráneného pred publicitou, ale zahŕňa aj právo na zakladanie a rozvíjanie vzťahov s inými ľuďmi, najmä v citovej oblasti, v záujme rozvoja a naplnenia svojej vlastnej osobnosti.
Európsky súd pre ľudské práva rozsudkom z 18.1.2011 č. 39401/04 vo veci MGN Limited proti Spojenému kráľovstvu Veľkej Británie a Severného Írska skonštatoval, že uverejnenie fotografii a článkov jediným cieľom ktorého je uspokojiť zvedavosť určitej skupiny čitateľov a o detailoch súkromného života verejne známej osoby nemôže byť považované za prispenie k debate všeobecného spoločenského záujmu napriek tomu, že ide o osobu verejne známu. V konaní šlo o skutočnosť, že vo februári 2001 denník Mirror zverejnil sériu článkov, spolu so skrytým vyhotovením fotografií, ktoré zachytili známu modelku Naomi Campbellna na stretnutí Anonymných narkomanov, kde sa snažila vysporiadať so závislosťou liekoch a alkohole. Súd v prvom stupni žalobe vyhovel, na základe odvolania bola žaloba zamietnutá druhostupňovým súdom avšak rozsudok odvolacieho súdu bol zmenený Najvyšším súdom. Problém pre ktorý bola Veľká Británia zažalovaná na ESĽP však bola skutočnosť, že navrhovateľke bola priznaná náhrada trov trojstupňového konania v celkovej výške 1,086,295.47L, keď snemovňa lordov odmietla odvolanie proti výške trov konania. ESĽP pri hodnotení skutočností uviedol, že boli zverejnené informácie intímneho a súkromného charakteru sú nežiaduce pre p. Campbell, dokonca škodlivé s možným skomplikovaním uzdravenia a na zverejnení nebola závažná potreba informovania verejnosti. K porušeniu čl. 10 došlo len z dôvodu, že pre bonitnej strane boli priznané neúmerne vysoké trovy konania za drahé právne zastupovacie.
V prípad Hachette Filipacchi Associés (Paris-Match) proti Francúzsku bola riešená otázka zverejnenie spravodajských snímkou zhotovených po tom, ako prefekt Korziky, Claude Erignac, bol zavraždený v Ajaccio vo februári 1998. Vydanie týždenníka Paris-Match uverejnilo článok s názvom "La Républiqueassassinée" v ktorom vydavateľ zverejnil fotografie rozstrieľaného tela prefekta. Vdova a deti požadovali zákaz publikácie fotografií na ktorých bolo zachytené zakrvavené a zohavené telo. Súdy Francúzskej republiky žalobe vyhoveli, čo potvrdil aj najvyšší súd. ESĽP nálsene konštatoval, že zásah sledoval legitímny ciel predchádzaniu škodám ako aj ochranu na rešpektovanie súkromného a rodinného život, pričom zásah nebol nevyhnutný v demokratickej spoločnosti na prispenie otázky verejnej diskusie a informovanosti a sťažnosť odmietol. V tejto súvislosti Súdny dvor zopakoval, že smrť blízkeho a vyvolaný smútok, musí niekedy viesť príslušné orgány, aby prijali potrebné opatrenia na zabezpečenie dodržiavania súkromného a rodinného života dotknutých osôb, pričom prezentácie fotografie niekoľko dní po vražde a po pohrebe nebola dôvodná, novinári nepostupovali v požadovanej úcte k pozostalým a príbuzným, a fotografie len spôsobovala traumu, bez riešenie otázok verejného záujmu, teda nedošlo k porušeniu článku 10 Európskeho dohovoru o ľudských právach.

ČO bolo obsahom zverejnenia/
Súd aj s poukazom na názory v bode O KOM zistil, že obsahom zverejnenia okrem informácii v článkoch o osobe navrhovateľky a jej účinkovaní v reality show a vzťahu s „farmárom L.“ boli fotografie nahého tela navrhovateľky, v ktorých boli len rastrom prekryté pohlavné orgány. Súd pritom zdôrazňuje, že

kľúčovým poslaním tlače je predovšetkým vyhľadávať a rozširovať informácie a myšlienky o otázkach verejného záujmu, pričom je zároveň nespochybniteľným právom verejnosti takéto informácie prijímať (dostávať). Podľa názoru súdu však úlohou verejnej tlače nie je prinášať fotografie nahých tiel verejne známych osôb mimo prípadu, že zverejnenie takýchto fotografií prispeje k otázke riešenia spoločenských problémov, názorov, hodnotení a legitímnych cieľov verejného záujmu. Súd si vie predstaviť skutočnosť, že aj zverejnenie fotografií nahého tela verejne známej osoby môže prispieť k otázke verejného záujmu ale len vtedy, keď zverejnením podaná informácia môže prispieť k riešeniu verejnej otázky, napr. ak by sa jednalo o osobu, ktorá by sa verejne ináč profilovala, pričom fotografia by zverejňovala informáciu diametrálne iného charakteru. Podľa názoru súdu, by sa však malo jednať o reportážnu fotografiu a nie súkromnú fotografiu získanú pochybným spôsobom. Odporcom zverejnená fotografia úplne a zreteľne postráda znaky reportážnej fotografie, podľa názoru súdu aj umeleckej fotografie. Z obsahu fotografie nemožno zistiť žiadnu myšlienku, ktorú chcel odporca predložiť verejnosti. Z fotografie ani v spojení s obsahom článkov, keď fotografie obsahom presahujú písanú časť, nemožno zistiť ani to, na čo chcel odporca ako vydavateľ upozorniť. Nejedná sa pritom o upozornenie na existenciu fotografií ktorých existenciu by navrhovateľka popierala, ani na upozornenie fotografií už navrhovateľkou publikovaných ani fotografií nesúcich určitú ideu. Ak chcel odporca upozorniť na existenciu takýchto fotografií, mal množstvo možností ako „ukryť (vyčierniť, vyštvorčekovať) intímne časti tela navrhovateľky tak, aby neboli rozpoznateľné. Ak aj navrhovateľ tvrdil úmysel priniesť informáciu o týchto fotografiách, samotné zverejnenie takýchto fotografií bez toho, aby boli ich zverejnením rešpektované všetky oprávnené nároky zachytenej osoby, je len snahou priniesť fotografie a uspokojiť túžbu niektorých respondentov vzhliadnuť takéto fotografie, nie o nich informovať. Nemožno pritom opomenúť, že navrhovateľ nedokázal uviesť autora fotografií a legálnosť ich nadobudnutia kedy nemožno ani vylúčiť, že ich sám získal nelegálnou činnosťou či už priamo alebo sprostredkovane (krádež mobilného telefónu a pamäťového nosiča).

KDE boli fotografie (článok) uverejnené/
Prospešným kritériom pri posudzovaní namietaného zásahu do slobody prejavu je miesto zaznenia či uverejnenia problematických výrokov. Kritérium miesta zverejnenia zaznenia sporných je potrebné vnímať v spojení s kritériom ich autora. Vo všeobecnosti platí, že čím hromadnejšie sa informácia distribuuje, tým vyššia je ochrana osobnostných práv. Sporné fotografie boli uverejnené v denníku Nový čas, ktorý sa sám dlhodobo prezentuje „ako najčítanejší denník s celoštátnou pôsobnosťou“, pritom však vôbec nebol bratý zreteľ na oprávnené záujmy a ochranu súkromia navrhovateľky.

KEDY boli fotografie uverejnené
Fotografie spolu s článkami boli zverejnené v čase, kedy doznieval záujem o reality show „Farmár hľadá ženu“ a verejnosť mala záujem na tom, ako dopadnú osudy a vzťahy hlavných protagonistov. Fotografie však neboli uverejňované pri ich vzniku ani okolnostiach za ktorých vznikli a vôbec nie za situácie, ktorá by mohla dokresľovať a dopĺňať okolnosti relácie, osudy protagonistov a pod..

AKO boli informácie prezentované
V tomto smere súd opätovne poukazuje aj na zdôvodnenie v predchádzajúcich bodoch s ktorými sa prelína. V článku z 13.12.2010 „Rozchod kvôli týmto fotkám“ je zverejnená bočná fotografia navrhovateľky sediacej na malom stolíku (podstavci) len v nohavičkách o rozmeroch 16 x 12 cm, fotografia spredu ležiacej navrhovateľky na sedačke o rozmeroch 17 x 7 cm s štvorčekovaním prekrytou časťou pohlavných orgánov a fotografia hrude a tváre oblečeného protagonistu L.. V článku z 11.12.2010 je veľká fotografia spredu ležiacej navrhovateľky na pohovke o rozmeroch 19 x 11 cm zaberajúcu skoro 1 strany a dve menšie fotografie 10 x 6 cm a 8 x 7 cm nahej navrhovateľky, na jednej fotografii s roztiahnutými nohami s prekrytou časťou zobrazenia vagíny, v jednej za malým stolčekom (podstavcom). Fotografia navrhovateľky o rozmeroch 8 x 4 cm a 10 x 5,5 cm bola aj na stránke Hľadá sa tip roku 2010 s najúspešnejšími reportážami ako strelec z O., fotografiou B. M. a pod.. Fotografie neboli reportážne, nevypovedajú o deji, o názoroch a sú bez ideového poslania.

Z uvedeného testu možno vyvodiť záver, že informoval odporca tlače (KTO) o osobe verejného záujmu (O KOM), avšak mimo záujmovej oblasti a legitímneho cieľa, síce v čase záujmu o osobu navrhovateľky ako osoby verejného záujmu (KEDY), avšak bez súvisu s časom zhotovenia fotografií a zároveň záporným hodnotením otázok ČO a AKO v denníku s celoštátnou pôsobnosťou (KDE). Z uvedeného vyplýva, že odporca bol síce oprávnený informovať o osobe navrhovateľky a to aj o tom, že existujú fotografie na ktorých je nahé telo navrhovateľky, to sú jediné oprávnenia odporcu, pričom všetky odpovede na otázky okrem „KTO“ sú negatívne.

Podľa názoru súdu publikovanie fotografií, ktoré sa rozšírili cez sieť internet, prebrali ich aj iné spravodajské médiá (Topky.sk) neprispelo k verejnej diskusii a ani nemohlo tvoriť objekt záujmu verejnosti, okrem prípadu snahy o uspokojenie senzácie. Navrhovateľka v relácii netvrdila, že by nikdy nefotila takéto fotografie v nejakej podstatnej veci, ktorú by bolo treba verejnosti vyvracať. Zároveň fotografie nezachytávajú žiaden dej alebo konanie na ktoré by bolo potrebné upozorniť verejnosť v súvislosti s osobu navrhovateľky. Odporca nepreukázal legitímnosť nadobudnutia fotografií (a to ani autorských práv), nepreukázal udelenie súhlasu so zverejnením, hoci navrhovateľka sa pred redaktorom odporcu vyjadrila, že si nepraje zverejnenie fotografií. Fotografie taktiež nesúvisia s reláciou v ktorej navrhovateľka účinkovala. Súd napriek snahe nenašiel ani jeden jediný dôvod, pre ktorý mali byť zverejnené fotografie nahej navrhovateľky, teda fotografie rýdzo osobného charakteru, ktoré dovtedy neboli nikdy zverejnené a nezistil dôvod prečo boli zverejnené tak, že porušovali intimitu osoby navrhovateľky. Z odporcom prezentovaného „záujmu verejnosti“ na vzhliadnutí fotografií, súd zastáva názor, že tento nie je v informovaní a riešení otázok verejného záujmu, napr. vhodnosti reality show, zverejnených údajov, ale len vo vyvolaní senzácii vedúcej k snahe vzhliadnuť intímne a súkromné fotografie osoby verejného záujmu. Pre vyriešenie otázky, či zverejnením fotografií bol dosiahnutý cieľ verejnej diskusie s prispením riešenia celospoločenskej problematiky, súd považuje za potrebné zodpovedať na otázku, ak by takto pristupovali aj ostatní vydavatelia periodík, či by sa táto skutočnosť kladne prejavila na rozvoji slobody slova a demokracie, alebo naopak prispela k úpadku spoločnosti. Podľa názoru súdu, zverejňovanie snímkou osobnej povahy až na výnimky, keď usvedčujú z nežiaduceho správania alebo vyvracajú tvrdenia, nie je vôbec schopné prispieť k riešeniu spoločenských otázok a ich jediným cieľom je vyvolať senzáciu a uspokojiť snahu určitého okruhu respondentov vniknúť do súkromia danej osoby.

Súd preto zastáva názor, že odporca zverejnením osobných fotografií navrhovateľky hrubo porušil etický kódex novinára, porušil ust. § 12 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako aj právo na súkromie garantované ust. čl. 16 ods. 1 Ústavy SR a čl. 8 dohovoru.

Súd sa preto ďalej zaoberal skutočnosťou, či došlo alebo nedošlo k zníženiu dôstojnosti a vážnosti navrhovateľky v spoločnosti v tak značnej miere, že jej vzniklo právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa názoru Najvyššieho súdu SR č.k. 3Cdo 137/2008 právo na súkromie spočíva v práve fyzickej osoby samostatne sa rozhodnúť podľa vlastného uváženia, či a v akom rozsahu majú byť skutočnosti z jej súkromného života sprístupnené iným alebo zverejnené. O porušenie práva na ochranu súkromia ide nielen v prípade neoprávneného získavania vedomostí a poznatkov o súkromí fyzickej osoby, ale aj v prípade neoprávneného rozširovania týchto poznatkov a vedomostí. Dôvody priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sú v § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka uvedené len demonštratívne; zákon ustanovuje jedinú podmienku priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá je splnená vtedy, keď sa nemateriálne zadosťučinenie nezdá postačujúce. Porušenie práva na súkromie sa odlišuje od prípadov neoprávnených zásahov do práva na česť, dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti. Neoprávnený zásah do práva na česť a dôstojnosť má závažné dôsledky vtedy, keď ním bola v značnej miere znížená dôstojnosť alebo vážnosť fyzickej osoby v spoločnosti. Neoprávnený zásah do práva na súkromie môže mať ten istý dôsledok (zníženie dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere); tento negatívny - difamačný následok však nie je jediným právne akceptovateľným prejavom (jedinou právne relevantnou formou prejavu) závažnosti ujmy spôsobenej fyzickej osobe na týchto chránených právach. V prípade neoprávneného zásahu do práva na súkromie navrhovateľovi nevzniká procesná povinnosť preukazovať, že neoprávnený zásah pôsobil difamačne a mal za následok zníženie jeho vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti.

Navrhovateľka kládla dôraz na zásah do jej súkromia a súkromného života, a že so zreteľom na to, do akej chránenej sféry (do ktorých čiastkových osobnostných práv) bolo zasiahnuté a preto nebolo jej procesnou povinnosťou preukazovať, že neoprávnený zásah odporkyne pôsobil difamačne a mal za následok zníženie jej vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti. Zníženie dôstojnosti a vážnosti spoločnosti preto je len jedným z predpokladov na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa názoru súdu však navrhovateľka aj dostatočne preukázala, že zverejnením fotografií došlo k zníženiu vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti. O tom svedčia skutkové okolnosti uvedené vo výpovedi

svedkov, ktorý opisujú hlavne správanie sa okolia. Podľa názoru súdu je len logickým vyústením, že zverejnením súkromných fotografií alebo nepravdivých údajov nedôjde k zníženiu vážnosti v blízkom okruhu v takom rozsahu ako u širšieho okolia, pretože blízke osoby majú väčší dôvod k sebareflexii, empatii ku známej osobe a skôr dokážu vyhodnotiť reálnosť situácie čo u širšej verejnosti nemožno žiadať. Aj samotní autori článkov pri ktorých boli zverejnené fotografie uvádzajú, že vzťah protagonistov sa rozpadol kvôli fotografiám, že sa jedná o pornografické zábery, že nebola neviniatko a pod., teda dokonca aj sami vyvodzujú z obsahu fotografií značne negatívne závery vo vzťahu k navrhovateľke.

Súd sa nestotožňuje s názorom odporcu, že vzhľadom na účinkovanie navrhovateľky v reality show „Farmár hľadá ženu“, stratila všetku vážnosť a dôstojnosť v spoločnosti, resp. že „Navrhovateľka sama vyvolala u verejnosti osobitne zvýšený záujem o jej vlastný intímny život a zároveň spôsob, akým túto pozornosť verejnosti vyvolala sa nedá nazvať ináč ako vulgárny, odporný a šokujúci. Navrhovateľka sama cielene pútala na seba pozornosť, evidentne bolo jej snahou sa verejne zviditeľniť, a to spôsobom jej vlastným, pre ktorý sa dobrovoľne rozhodla. Uverejnenie namietaných článkov s fotografiami navrhovateľky celkom logicky nadviazalo na túto snahu navrhovateľky. Navrhovateľka sama vyhláseniami a účinkovaním v predmetnej šou urobila verejnou tému vlastnej intimity. Inými slovami povedané, uverejnené fotografie len dokresľovali tie charakterové vlastnosti navrhovateľky, akými sa prezentovala v šou.“.

Súd uznáva, že k určitému okruhu ľudí sa nemusí javiť pôsobenie navrhovateľky, jej vystupovanie najvhodnejšie, avšak nemožno opomenúť ani fakt, že práve o takéto vystupovanie sa producent snažil. Určite relácie takéhoto typu postrácajú akýkoľvek racionálny základ a ich účelom je len pobaviť divákov odhaľovaním osobných a intímnych prejavov. Súd však ani po vzhliadnutí série, ktorú predložil odporca, nezistil také správanie navrhovateľky, ktoré by sa vybočovalo z akceptovateľných noriem. Podľa názoru súdu, ak by producent chcel zabrániť takémuto prezentovaniu, mohol časť rozhovorov vystrihnúť alebo znezrozumiteľniť, avšak práve na takéto správanie aj zámerne upozorňoval. Pritom všetky rozhovory boli vo všeobecnej rovine tak, ako sú napríklad prezentované aj v periodiku Nový Čas pri rôznych poradniach. Súd pripúšťa, že časť verejnosti mohla opovrhovať osobu navrhovateľky z dôvodu účasti práve v relácii takéhoto typu, ku skutočnému zníženiu vážnosti a dôstojnosti došlo až zverejnením fotografií, ktoré boli prezentované samotným odporcom ako pornografického charakteru a sám odporca ich obsah odsudzoval. Práve spojením obsahu, ktorý možno z prezentácie vyvodiť s upozornením na účinkovanie navrhovateľky nastal skutočný a vážny zásah aj vo sfére straty vážnosti a dôstojnosti. Súd pritom poukazuje aj na fakt, že v čase písania odôvodnenia rozsudku došlo aj k zverejneniu na internete fotografií istej učiteľky, ktoré boli takisto súkromného a osobného charakteru, pričom prevažná väčšina verejnosti takéto zverejnenie odsudzovala. Ak verejnosť odsudzuje zverejnenie osobných a súkromných fotografií neznámou osobou, je načas,e aby začala odsudzovať aj osoby, ktoré sa „vydávajú za novinárov“ a zverejňujú takéto zábery s tým, že „informujú verejnosť“, pričom sami ich konaním opätovne masívne rozširujú a upozorňujú práve na tieto fotografie viac v snahe umožniť ich vzhliadnutie v ich periodiku ako v prístupe k otázke upozornenia na zásah do práv dotknutej osoby. Práve takýmto postojom môžu uspokojovať len najnižšie pudy a snahy po senzácii, ale nikdy nemôžu prispieť riešeniu otázok legitímneho záujmu verejnosti. Jednoducho fotografie súkromného charakteru a osobnej povahy možno zverejniť bez súhlasu dotknutej osoby alebo proti jej vôli len skutočne výnimočne ak to vyžaduje informovanie verejnosti a nie zvýšenie nákladu vydania alebo návštevnosti portálu so snahou o vzhliadnutie fotografií a uspokojovanie nemiestnej senzácie.

Súd preto pristúpil k hodnoteniu výšky nemajetkovej ujmy. V žiadnom prípade sa súd nemohol stotožniť s limitovaním výšky nemajetkovej ujmy výškou náhrad, ktoré sa priznávajú obetiam trestných činov podľa zákona č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi. V danom prípade sa nezohľadňujú osobnostné práva, ale výpočet odškodnenia pri ujme na zdraví sa určí podľa osobitného predpisu upravujúceho poskytovanie náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, pri smrti vo výške päťdesiatnásobku minimálnej mzdy a ujme na zdraví znásilnením alebo sexuálnym násilím, poškodený má nárok na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu škodu v sume desaťnásobku minimálnej mzdy. Ani vyplatením náhrady nie je dotknuté právo poškodeného domáhať sa voči škodcovi nemajetkovej ujmy. Dôvodom priznaných náhrad je však skutočnosť, že obete aj v prípade priznanej náhrady voči páchateľovi sa dokážu málokedy domôcť svojich nárokov. Súd sa v žiadnom prípade nemôže stotožniť s tým, že náhrada nemajetkovej ujmy smrťou by bola vo výške päťdesiatnásobku minimálnej mzdy a pri ujme na zdraví znásilnením alebo

sexuálnym násilím by bola vo výške desaťnásobku minimálnej mzdy. Takýto výklad by znamenal degradáciu základných osobnostných práv.

Pri zohľadnení výšky náhrady škody súd vychádzal z rozhodnutí a praxe ústavného súdu, všeobecných súdov Slovenskej republiky ale aj ESĽP. Ak za prieťahy v konaní priznáva Ústavný súd SR alebo Európsky súd pre ľudské práva náhradu v priemer 1.000 až 2.000,- eur za rok, za nezákonné odpočúvanie priznáva náhradu 20.000,- eur (IÚS 117/07-33 zo dňa 4.2.2009), súd má za to, že priznanie nárokov na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,- eur je primerané k následkom spôsobeným navrhovateľke zverejnením fotografií, k okolnostiam prípadu a samotnému predchádzajúcemu správaniu sa navrhovateľky. Pokiaľ odporca poukazoval na rozsudok vo veci Mosley / Veľká Británia, tak vnútroštátne súdy Veľkej Británie priznali p. Mosleyovi náhradu cca 50.000,- libier a rovnakú sumu na náhrade trov konania, ktorých výšku nikto nenamietal. Sťažnosťou sa riešila pre tento prípad nepodstatná vec a to či musí štát prijať zákon a normy na reguláciu takéhoto správania, pričom ESĽP takýto návrh zamietol. Sťažovateľom pritom nebol vydavateľ periodickej tlače, ktorý zverejnil fotografie účasti p. Mosleya na sexuálnych stretnutia, ale p. Mosley, ktorý sa domáhal povinnosti zákonnej úpravy regulujúcich postup novinárov.
Súd pri hodnotení výšky nemajetkovej ujmy prihliadal aj na skutočnosť, že následky zverejnenia fotografií sa negatívne prejavili aj v okruhu rodiny navrhovateľky. Nepochybne samotná navrhovateľka svojim účinkovaním v reality show už musela spôsobiť svojej dcére značnú traumu, pretože pre normálneho dospievajúceho jedinca musí byť traumatizujúce, ak jeho rodičia verejne vystavujú svoje city a súkromie verejnosti a vlastne sa „predháňajú“ o získanie priazne neznámeho človeka a výhry, avšak konanie odporcu, na ktoré nebol oprávnený, sa nevyhnutne muselo prejaviť aj na zhoršení cti, vážnosti dcéry navrhovateľky a zhoršení jej psychických problémov.

Súd preto priznal navrhovateľke náhradu nemajetkovej ujmy práve v takej výške, aby dokázala za priznanú sumu a jej ekvivalent, ktorý možno za priznanú sumu obstarať, zmierniť následky dopadu negatívnych zásahov do súkromia navrhovateľky.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd ustálil, že odporca nemal oprávnenie zverejniť snímky navrhovateľky osobnej povahy, ich zverejnením porušil právo navrhovateľky na súkromie a navyše v značnej miere následkami zverejnenia fotografií zasiahol do cti a dôstojnosti navrhovateľky, preto súd navrhovateľke podľa § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka priznal primerané zadosťučinenie vo výške 15.000,- eur.

Súd priznal navrhovateľke právo na náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 885,03 EUR za úkony právnej pomoci:
1/ podľa § 14 ods. 1 písm. a/ vyhl. č. 655/2004 Z.z. prípravu a prevzatie veci dňa 29.4.2011
2/ podľa § 14 ods. 1 písm. b/ vyhl. č. 655/2004 Z.z. podanie písomného návrhu na súd - žaloby dňa 29.4.2011
3/ podľa § 14 ods. 1 písm. c/ vyhl. č. 655/2004 Z.z. účasť na pojednávaniach dňa 1.12.2011, 23.2.2012, 15.5.2012, 31.1.2013 a účasť pri výsluchu svedka D. K. pred dožiadaným súdom 28.8.2012,
spolu za 7 úkonov právnej služby.
Súd nepriznal navrhovateľke náhradu za úkon - návrh na dokazovanie, nakoľko tento vzhľadom k okolnostiam sporu nepovažoval na úkon nevyhnutne vynaložený na uplatnenie a preukázanie nárokov. Súd ďalej priznal navrhovateľke náhradu straty času za cestu na výsluch dožiadaným súdom dňa 28.8.2012 vykonaný Okresným súdom Komárno v uplatnenej výške 2 x 12,71 eur, spolu 25,42 eur. Súd navrhovateľke nepriznal náhradu cestovného z dôvodu, že uplatnený nárok za cestu motorovým vozidlom nepreukázala žiadnym dôkazom, napr. záznam o vykonaní cesty, cestovný príkaz a pod., nepreukázala ani vyčíslené nároky a to označenie automobilu, kópiu technického preukazu, cenu paliva, objem valcov a pod..

Súd priznal navrhovateľke náhradu trov konania v tarifnej hodnote úkonu určenej podľa § 10 ods. 8 vyhl. č. 655/2004 Z.z., podľa ktorého vo veciach ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka, vo veciach ochrany podľa predpisov o masovokomunikačných prostriedkoch, vo veciach ochrany osobných údajov alebo vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva je tarifnou hodnotou 1000 eur, ak sa nežiada náhrada nemajetkovej ujmy a 2000 eur, ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy, zo základu 1000 eur, čo predstavuje tarifnú hodnotu úkonu 91,29 eur, spolu za 7 úkonov právnej služby vo výške 643,44 eur. Podľa § 16 ods. 3 O.s.p. súd ku každému úkonu právnej služby priznal aj paušálnu náhradu

výdavkov vo výške 7,41 eur v roku 2011 (3 úkony v sume 22,89 eur), 7,63 eur v roku 2012 (3 úkony v sume 22,89 eur) a 7,81 eur v roku 2013 (1 úkon), spolu 68,67 eur. Zároveň súd k priznanej náhrade vo výške 737,53 eur priznal podľa § 18 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. náhradu DPH v sadzbe 20% čo zodpovedá sume 147,50 eur.
Súd spolu priznal navrhovateľke náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 885,03 eur a podľa ust. § 149 ods. 1 O.s.p. uložil odporcovi povinnosť náhrady trov konania na účet právneho zástupcu navrhovateľky.

Nakoľko bol navrhovateľke priznaný rozhodnutím Centra právnej pomoci sp.zn. 2N 1996/10 zo dňa 3.1.2011 nárok na poskytnutie právnej pomoci, súd považoval navrhovateľku podľa § 4 ods. 3 zák. č. 71/1992 Zb. za oslobodenú od platenia súdnych poplatkov. Súd preto podľa ust. § 2 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. zaviazal na zaplatenie súdneho poplatku z podaného návrhu odporcu. Súdny poplatok bol stanovený podľa položky 7b písm. b sadzobníka poplatkov Prílohy č. 1 zák. č. 71/1992 Zb. vo výške 66 eur + 3% z priznaného nároku 15.000,- eur, t.j. vo výške 516,- eur (66,- eur + 450,- eur).

Súd zároveň zaviazal neúspešného odporcu na náhradu trov konania štátu podľa § 148 ods. 1 O.s.p., ktoré vznikli vyplatením svedočného O. vo výške 15,04 eur, O. vo výške 22,04 eur a 71,04 eur priznané S.j, spolu vo výške 108,12 eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Žiline.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3), t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované, uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že
a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 221 ods. 1 OSP, súd rozhodnutie zruší, len ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
h) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 1 OSP, skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 2 OSP, ustanovenie § 205a ods. 1 OSP sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, ktoré vznikli štátu, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).